

Zbateri in Tarina

Written by Kevin Paulson

Un răspuns lui Keavin Hayden, *Lifestyles of the Remnant* (Stiluri de viață al rămășiței) (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Assn, 2001).

Keavin Hayden a avut o contribuție extrem de edificatoare la dezbateră continuă asupra standardelor în adventismul contemporan. Și îi putem mulțumi pentru ea.

În cele din urmă, cineva a recunoscut cu franchețe în mod public legătura directă dintre dezbateră cu privire la standarde și doctrina despre mântuire. Prea mult timp această legătură a fost negată în mod direct, în special de către persoane care își însușesc viziunea lui Hayden asupra chestiunilor mântuirii și desăvârșirii. Un autor adventist recent îi critică în mod deschis pe aceia care susțin o viziune post-cădere asupra naturii umane a lui Hristos și asupra doctrinelor înrudite, pe baza convingerii lor că aceia care aderă la viziunea opusă încurajează flexibilitatea în standarde (1). După citirea cărții lui Hayden, puțini ar trebui să se îndoiască cu privire la faptul că poziția pe care cineva o ia în legătură cu problema curentă a mântuirii în adventism are implicații directe asupra felului în care se ocupă de standardele de viață. Recunoașterea sa sinceră că problemele curente cu privire la stilul de viață și închinare din cadrul denominațiunii sunt direct influențate de viziunea noastră asupra mântuirii și desăvârșirii (p. 16, 24) este ceva pentru care toți aceia care de mult timp caută limpezirea acestor discuții pot să fie recunoscători.

Scrierile lui Hayden descoperă o nouă înălțime în disprețul pentru soteriologia adventistă clasică. În cartea sa *Sângele mântuitor*, el atacă speranța desăvârșirii caracterului în această viață ca fiind produsul “spiritelor înșelătoare și al învățăturilor dracilor” (2). În *Stiluri de viață ale rămășiței* el afirmă aceeași doctrină ca fiind învățătura lui Antihrist (p. 18-19, 21). Te minunezi de aceia din pozițiile de responsabilitate care au aprobat publicarea acestor cărți. Dacă ar scrie cineva o carte care să condamne în termeni asemănători teologia pe care o predă Hayden, putem cu ușurință să ne dăm seama că ar fi respinsă pe motiv că dă naștere la disensiuni. Gândindu-ne la mulțimea de conducători, pastori, evangheliști și laici care aderă la poziția condamnată de Hayden, suntem uimiți că astfel de cuvinte incendiare cum sunt ale sale au fost permise de o editură denominațională.

În analiză finală nu putem condamna dispoziția lui Hayden de a fi deschis cu privire la vederile sale. Însă îndepărtarea sa de cuvântul inspirat în realizarea acestor vederi este o altă chestiune.

Teologia condusă de experiență

Ca și diferiți alți autori adventiști contemporani (3), teologia lui Hayden este o dovadă a realității de a fi condus mai mult de către propria experiență decât de un studiu obiectiv al Scripturii și al Spiritului Profetei. Într-un articol recent din Review, Hayden amintește mai vechea sa incursiune în extremism, abandonarea unei cariere de vânzător bazată pe eșecul său de a lua în considerare totalitatea cuvintelor Ellenei White și împărtășirea într-o vreme a unui spirit extrem de critic (4). Ca și alții de o înclinație asemănătoare, el pune salvarea lui din fanatism pe seama doctrinei mântuirii doar prin neprihănirea atribuită și prin negarea faptului că ascultarea desăvârșită este posibilă în această viață (5).

La un moment dat în Stiluri de viață ale rămășiței, Hayden citează o afirmație a Ellenei White care spune: “Există în natura umană o tendință de a alerga la extreme și de la o extremă la alta cu totul opusă.” (p. 86) (6). Din nefericire, chiar teologia lui Hayden pare să urmeze acest tipar. O multitudine de dovezi inspirate în ceea ce privește mântuirea cât și chestiunile privitoare la stilul de viață la care se referă, sunt ignorate în cartea sa. Oponenții teologici ai lui Hayden dintre care mulți sunt cercetători atenți ai Scripturii și ai Ellenei White, vor observa imediat dezechilibrul și dovezile neglijate de-a lungul discursului său. Această deficiență, alături de logica inconsistentă prezentă de-a lungul cărții posibil că vor anula orice beneficiu pe care cititorii conservatori ai lui Hayden l-ar putea altfel primi din valoroasele aprofundări pe care cartea lui le cuprinde.

Mântuire și desăvârșire

Axa argumentației lui Hayden împotriva diferitelor standarde adventiste este credința lui în mântuirea pur juridică [juridică, aici și peste tot unde apare, n.tr.] și negarea în consecință a doctrinei desăvârșirii fără păcat în această viață. El insistă în mod repetat că “meritele substitutive” și “caracterul substitutiv” ale lui Hristos sunt singura neprihănire în care credincioșii pot avea încredere (p. 17, 19, 21), opusă încrederii în colaborarea cu puterea Duhului Sfânt în scopul desăvârșirii caracterului – pe care o denunță ca “o învățătură tradițională care împovărează adventismul de mulți ani.” (p. 18).

Următoarele puncte vor demonstra felul în care soteriologia lui Hayden se izbește frontal cu mărturia Scripturii și a Spiritului Profetei.

1. Condițiile vieții veșnice

Hayden se plânge de felul în care adventiștii au prezentat adesea standardele: “Atât de adesea am prezentat subiectul prin metoda legalistă “fă-o sau îți pierzi mântuirea”” (p. 7). În altă parte el scrie:

“Vorbesc despre aceasta deoarece înainte de a contempla standardele viețuirii sfinte, avem nevoie de a recunoaște dependența noastră totală de Isus. Altfel am putea cădea în cursa de a crede că mântuirea noastră depinde până la urmă de performanțele noastre de a trăi la înălțimea standardelor divin inspirate.” (p. 24)

“Noi nu includem standarde biblice în viețile noastre pentru a obține mântuirea.” (p. 110). Hayden este destul de corect în a ne aminti de nevoia noastră de o dependență totală de Isus. Locul unde greșește, așa cum vom vedea, este afirmația lui că “dependența totală de Isus” înseamnă dependența doar de îndreptățire pentru mântuire și deloc de sfințire.

Nimeni nu va nega, fără doar și poate, că uneori abordarea imperativelor stilului de viață ale credinței noastre a fost lipsită de o perspectivă hristocentrică și de conștiința permanentă că

numai Dumnezeu oferă puterea de a asculta. Totuși, Biblia este limpede că în timp ce doar credința produce ascultarea cerută de Dumnezeu în viețile creștine (Ioan 15:5; Romani 14:23; Filipeni 4:13; Evrei 11), această ascultare nu este totuși condiția clar-afirmată pentru dobândirea de către noi a vieții veșnice.

Când tânărul bogat l-a întrebat pe Isus “Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Matei 19:16), Isus a replicat: “Dacă vrei să intri în viață păzește poruncile” (versetul 17). Desigur a mers mai departe și a spus că “la oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (versetul 26) clarificând încă o dată faptul că doar puterea divină poate să îplinească această condiție a mântuirii. Când învățătorul Legii căruia Isus i-a spus parabola Samariteanului milos l-a întrebat același lucru (Luca 10:25), Isus l-a întrebat “Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (versetul 26). După ce învățătorul Legii a citat cele două principii ale iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele, Hristos a declarat: “Bine ai răspuns: fă așa și vei avea viața veșnică.” (versetul 28).

Apostolul Pavel învață același lucru. El scrie despre un Dumnezeu “care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume va da viața veșnică celor ce prin stăruința în bine caută slava cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.” (Romani 2:6-8). În altă parte scrie: “Dacă trăiți după îndemnul ei [ale firii pământești, n.tr.] veți muri, dar dacă prin Duhul faceți să moară faptele trupului, veți trăi.” (Romani 8:13). Vedem din nou că Pavel afirmă cum doar prin Duhul, și nu prin puterea noastră nesprijinată, poate avea loc această omorâre a firii pământești. Iar în cartea Evrei el scrie: “Și după ce [Hristos] a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuirii veșnice.” (Evrei 5:9)

Este greu să conciliezi aceste cuvinte ale Scripturii cu obiecția lui Hayden față de ceea ce el numește abordarea standardelor de tipul “fă-o sau îți pierzi mântuirea.” (p. 7). Inimile neconvertite pot într-adevăr să se lupte pentru ascultare și mântuire din motive egoiste, dar noi nu putem să lăsăm acest lucru să umbrească adevărul Bibliei că ascultarea prin puterea Duhului este condiția mântuirii noastre.

Hayden scrie: “Isus ne oferă mântuirea în momentul în care Îl acceptăm pe El ca înlocuitor al nostru desăvârșit – înainte chiar ca noi să începem să facem vreo schimbare exterioară.” (p. 110). Dar nu schimbările exterioare sunt problema aici. Ascultarea, ca și neascultarea, este în primul rând o stare a inimii. După cum Scriptura ne învață că intenția inimii de a comite păcatul este același lucru cu acțiunea exterioară care provine din ea (Matei. 5:21-22, 27-28; 1 Ioan 3:15), același lucru este valabil și pentru neprihănire. Tâlharul de pe cruce nu era în stare să dea înapoi ceea ce furase, așa cum poruncește Biblia (Ezechiel 33:15), dar Domnul știa că el ar fi făcut acest lucru dacă ar fi avut ocazia și astfel l-a iertat.

Această părăsire a păcatului, când el este scos din inimă este clar afirmată în Scriptură ca o cerință a primirii iertării lui Dumnezeu (2 Cronici 7:14; Proverbe 28:13; Isaia 55:7; Romani 2:13). Fără o clarificare, afirmația lui Hayden că suntem mântuiți înainte ca orice “schimbare exterioară” să fie realizată, ar putea să fie înțeleasă ca implicând faptul că pocăința – definită de inspirație ca o “adâncă durere față de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face.” (7) – nu este necesară înainte ca iertarea să fie primită.

2. Îndreptățirea și sfințirea

Hayden insistă că Ellen White vorbește despre mântuirea “numai prin neprihănirea lui Hristos” (p. 19) (8) și descrie veșmântul de nuntă din parabola lui Isus (p. 19) (9) ca referindu-se numai la îndreptățirea atribuită, în contrast cu sfințirea despre care Hayden neagă că ar putea să fie vreodată desăvârșită aici pe pământ. Dar Biblia nu doar că afirmă că suntem mântuiți prin sfințire și prin lucrarea lăuntrică a Duhului; ea ne învață și faptul că această lucrarea lăuntrică va fi desăvârșită în pregătirea pentru venirea lui Isus:

“De la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire în sfințirea Duhului și credința adevărului.” (2 Tesaloniceni 2:13).

“El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” (Tit 3:5).

“Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5:23)

Observați contrastul din Tit 3:5 între “faptele făcute de noi în neprihănire” și ceea ce Duhul înfăptuiește în și prin credincios.

Din nefericire Hayden confundă aceste două lucruri, insistând că “datorită stării noastre firești (chiar și după convertire) toată neprihănirea noastră (faptele bune) este ca o haină mânjită” (Isaia 64:6) (p. 19). În altă parte el înfățișează falsa dilemă de a alege dintre încredere exclusivă în “caracterul substitutiv al lui Hristos” și încrederea într-o “zidire a caracterului care ne auto-îndreptățește” (p. 20). Dar unde numește inspirația sfințirea “zidire a caracterului care ne auto-îndreptățește”?

Realitatea este că nicăieri nu echivalează Scripturile sau Ellen White sfințirea cu haina mânjită a auto-îndreptățirii! Ellen White afirmă adevărul Scripturii declarând că nu doar că sfințirea va fi desăvârșită în această viață, ci ea constituie într-o mare măsură o parte a temeliei mântuirii noastre ca îndreptățire.

Ce este sfințirea? Este predarea deplină și fără rezerve – suflet, minte și trup – lui Dumnezeu; să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău; să cunoști și să faci voia lui Dumnezeu fără a privi la tine sau la interesele personale, să ai o gândire cerească, să fii curat, neegoist, sfânt și fără pată sau zbârcitură (10).

“Adevărata sfințire constă în îndeplinirea voioasă a îndatoririlor zilnice în ascultare desăvârșită de voia lui Dumnezeu.” (11).

“Deci nu avem nimic în noi înșine cu care să ne lăudăm. Nu avem nici o bază pentru înălțare de sine. Singura temelie a speranței noastre este neprihănirea lui Hristos atribuită nouă, și ceea ce lucrează Duhul Lui în și prin noi.” (12).

Hayden citează o afirmație a Ellenei White care vorbește despre oameni care se laudă cu propria desăvârșire, pe care ea o numește o “falsă haină a neprihănirii” (p. 19) (13). Hayden vede acest pasaj ca avertizându-i pe credincioși să nu se încreadă în sfințire. Dar afirmația Ellenei White de mai sus clarifică faptul că soluția pentru lăudăroșie și auto-îndreptățire nu este doar îndreptățirea, ci și sfințirea. În afirmațiile următoare, în care ea definește acești termeni, lucrurile devin chiar mai limpezi:

“Neprihănirea prin care suntem îndreptățiți este atribuită, neprihănirea prin care suntem sfințiți este împărtășită. Prima este titlul nostru pentru cer, ceea ce de-a doua este pregătirea noastră pentru el.” (14).

“Inima mândră se luptă ca să câștige mântuirea; dar atât titlul nostru cât și pregătirea noastră pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos.” (15).

Cu alte cuvinte, atât îndreptățirea cât și sfințirea constituie neprihănirea lui Hristos și ambele sunt soluția pentru lăudăroșie și auto-îndreptățire. Ca Hayden să sugereze că afirmațiile Ellenei White despre a fi mântuit “doar prin neprihănirea lui Hristos” (p. 19) (16) se referă numai la neprihănirea substitutivă înseamnă să contrazici învățătura clară atât a Scripturii cât și a Spiritului Profetiei. Nici Biblia nici Ellen White nu înalță vreodată curăția îndreptățirii deasupra celei a sfințirii, nici nu descriu neprihănirea absolută a lui Hristos ca fiind ceva mai mult sau mai puțin decât cealaltă.

Hayden atacă doctrina desăvârșirii creștine după cum urmează:

“Dar dacă aceasta (desăvârșirea absolută) este posibilă, atunci tot ceea ce avem nevoie este Duhul Sfânt ca să ne facă suficient de buni. Nu mai avem nevoie de caracterul substitutiv al lui Hristos, nu-i așa?”

“Isus a lovit la rădăcina acestei înșelăciuni în parabola hainei de nuntă (vezi Matei 22:1-14).

“Haina de nuntă este neprihănirea lui Hristos și reprezintă caracterul acelor care vor fi acceptați ca oaspeți la ospățul nunții Mielului.” (YI 21 octombrie 1897). Într-un sens practic, ce este această neprihănire pe care ne-o oferă? Este caracterul desăvârșit pe care l-a lucrat în viața Sa pământească. Când noi acceptăm prin credință Îl acceptăm ca înlocuitor al nostru, Cerul consideră caracterul Lui desăvârșit, infinit, ca și cum ar fi al nostru. Cerul ne socotește ca atingând standardul desăvârșit, infinit al legii divine, chiar dacă în viețile noastre acest lucru nu se realizează cu adevărat.” (p. 19).

Dar contrar viziunii lui Hayden, nici Isus și nici Ellen White nu echivalează haina de nuntă doar cu îndreptățirea. Chiar afirmația pe care Hayden o citează din Ellen White descrie această haină ca fiind “caracterul acelor care vor fi acceptați ca oaspeți la ospățul nunții Mielului.” (17). În Parabolele Domnului Hristos, unde comentează pe larg această parabolă, cu privire la haina de nuntă scrie:

“Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul curat, fără pată pe care îl vor avea adevărații urași ai lui Hristos... Este neprihănirea lui Hristos, caracterul Său nepătat, care prin credință este împărtășit tuturor celor care Îl primesc pe El ca Mântuitor personal... Hristos în umanitatea Sa a lucrat un caracter desăvârșit, iar El se oferă să ne împărtășească acest caracter. “Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6)). Tot ceea ce noi înșine putem să facem este întinat de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu “S-a arătat ca să ia păcatele, și în El nu este păcat.” Păcatul este definit ca “fărădelege”. (1 Ioan 3:5, 4). Dar Hristos a ascultat de fiecare cerință a Legii... Prin ascultarea lui desăvârșită a făcut posibil ca fiecare ființă umană să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem pe noi înșine lui Hristos inima ne este unită cu inima Lui, voința noastră se identifică cu voința Lui, mintea devine una cu mintea Lui, gândurile sunt făcute roabe ascultării de El; trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănitii Sale.” (18).

Observați că Ellen White spune că acest caracter nepătat este împărtășit credinciosului, că această neprihănire împărtășită este în contrast cu haina mânjită a neprihănitii noastre și că ascultarea desăvârșită pe care a realizat-o Isus în viața Sa pământească face posibilă pentru creștini trăirea în aceeași ascultare în viețile lor pământești.

Aici vedem contrastul biblic dintre neprihănirea prin fapte condamnată în Scriptură (Romani 3:20, 28; Galateni 2:16; Efeseni 2:8-9) și porunca biblică de a înfăptui mântuirea noastră prin puterea lui Dumnezeu lucrând în noi (Filipeni 2:12-13; Coloseni 1:27-29). Primul set de fapte

implică auto-îndreptățire, fățarnicie și lăudăroșie (Romani 2:17-23; Efeseni 2:9). Cel de-al doilea set implică roada Duhului Sfânt care include blândețe (Galateni 5:23). Nicăieri nu echivalează nici Scripturile, nici Ellen White neprihănirea prin fapte condamnată de Pavel cu ascultarea sfințită.

3. Umbrela harului veșnic

Din ce în ce mai mult în adventismul contemporan cuvântul “har” este folosit ca un sinonim pentru o mântuire ușoară, lipsită de efort (despre care Biblia nu spune nimic!). Hayden descrie caracterul substitutiv al lui Isus ca o “umbrelă a harului veșnic” care lasă loc ca noi să cădem și să fim mai toleranți față de căderile celorlalți (p. 24). În altă parte el folosește expresia “harul acoperitor al lui Dumnezeu” referindu-se la aceeași idee (p. 118).

Dar inspirația nu descrie niciodată caracterul substitutiv al lui Isus ca fiind ceva dincolo de un acoperiș pentru păcatele trecute. Ioan scrie că iertarea este disponibilă dacă păcătuiți (1 Ioan 2:1), nu când. Ellen White vorbește despre felul în care “neprihănirea lui Hristos este acceptată în locul eșecului omului” (19), nu în locul succesului său sfințit. În altă parte ea scrie:

“Hristos poartă pedeapsa pentru păcatele trecute ale omului, și împărtășind omului neprihănirea Sa face cu puțință ca omul să păzească Legea cea sfântă a lui Dumnezeu.” (20). Vom demonstra pe scurt cum câteva afirmații ale Ellenei White au fost distorsionate pentru a învăța această teorie “umbrelă” a îndreptățirii și cum, atunci când sunt citite în context și în comparație cu alte afirmații inspirate, ele nu învață așa ceva.

3. Reproducând caracterul lui Hristos

Hayden atacă fără nici un dubiu speranța potrivit căreia creștinii pot reproduce în mod desăvârșit caracterul lui Isus în viețile lor pământești:

“El [un invitat de la una din întâlnirile lui Hayden] a fost victima unei învățături tradiționale care împovărează adventismul de mulți ani – că Dumnezeu așteaptă ca noi să ne unim cu puterea Duhului Sfânt și să dezvoltăm în această viață un caracter care este absolut desăvârșit ca și al lui Hristos.” (p. 18).

“Nu spun că creștinii nu experimentează o transformare în caracterele lor... Ceea ce încerc să evidențiez, totuși, este faptul că nu ar trebui niciodată să ne așteptăm să ajungem în postura de a ne potrivi nivelului de desăvârșire a caracterului Lui (al lui Hristos)... Trebuie să ne amintim întotdeauna că chiar și acele fapte bune pe care Hristos le creează în noi încă nu reușesc să atingă standardul infinit al Legii” (p. 20-21).

Nimeni nu poate să înțeleagă greșit comentariile lui Hayden ca fiind îndreptate către aceia care se bizuiesc pe propria lor putere pentru a fi desăvârșiți. El este destul de clar că în viziunea lui, chiar și când ne unim cu puterea Duhului Sfânt, desăvârșirea lui Hristos rămâne în afara oricăror posibilități ale noastre.

Dar ceea ce îndepărtează Hayden ca fiind o “învățătură tradițională” este de fapt o învățătură biblică. Următoarele versete vorbesc fără să mai fie nevoie de alte comentarii:

“Veniți-vă în fire, cum se cuvine [treziți-vă la neprihănire, versiunea KJV, n.tr.] și nu păcătuiți” (1 Corinteni 15:34).

“Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Corinteni 7:1).

“Și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.” (1 Petru 2:21-22).

“Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 14:5; vezi și Țefania 3:13).

“Prea iubiților, acum suntem copiii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în el se curățește după cum El este curat... Copilașilor, nimeni să nu vă înșele: Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El Însuși este neprihănit.” (1 Ioan 3:2-3, 7).

“Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul lui de domnie” (Apocalipsa 3:21).

“Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plină a lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.” (Efeseni 4:13-15).

Fiecare dintre aceste versete, așa cum poate vedea oricine, afirmă cu claritate că viața lipsită de păcat a lui Isus trebuie să fie reprodusă prin puterea cerului în viețile urmașilor Săi.

Afirmația Ellenei White că “atunci când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci va veni ca să-i pretindă ca fiind ai Săi.” (21) este bazată cu totul pe aceste pasaje ale Noului Testament.

La un moment dat Hayden citează 1 Ioan 3:2 care afirmă “când Se va arăta El, vom fi ca El”. El folosește acest verset ca o dovadă că “abia la marea venire a doua oară a lui Hristos vom realiza în cele din urmă speranța noastră de fi într-o stare desăvârșită, fără păcat” (p. 23). Dar dacă Hayden s-ar fi dus mai departe citând și versetul următor, teoria lui ar fi fost aruncată în aer, deoarece următorul verset afirmă că “Oricine are nădejdea aceasta în el se curățește după cum El este curat.” (versetul 3). Cu alte cuvinte, noi ne curățim așa cum Hristos este curat în timp ce încă avem nădejdea revenirii Lui, nu atunci când credința devine vedere și Îl vedem venind. Hayden urmează acest tipar într-un capitol ulterior unde citează afirmația lui Isus făcută femeii prinsă în adulter: “Nici eu nu te osândesc” (Ioan 8:11), și se oprește acolo (p. 109). Sfârșitul versetului distruge cu totul poziția doctrinară a lui Hayden, pentru că Isus a continuat spunând: “Du-te și să nu mai păcătuiești!”

Făgăduința biblică că caracterul lui Hristos poate și va fi multiplicat în viețile creștine își găsește ecou în următoarele afirmații ale Ellenei White:

“Isus nu a dat pe față nici o calitate, nu a exercitat nici o putere de care oamenii nu ar fi putut prin credința în El. Umanitatea Sa desăvârșită este un lucru pe care toți urmașii Lui pot să-L aibă, dacă se vor supune lui Dumnezeu așa cum a făcut-o El.” (22).

“Nutriți acele lucruri care sunt adevărate, cinstite, drepte, curate, demne de iubit și bine văzute, și îndepărtați tot ceea ce este altfel decât Răscumpărătorul nostru... Fiecare suflet care câștigă viața veșnică trebuie să fie ca Hristos “sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (evrei 7:26)” (23).

În lucrarea noastră trebuie să ne amintim felul în care Hristos a lucrat. El a făcut lumea. El l-a făcut pe om. Apoi El Însuși a venit în lume ca să arate locuitorilor ei cum să trăiască niște vieți lipsite de păcat.”(24).

“Hristos a venit în această lume și a trăit o viață de ascultare desăvârșită, pentru ca bărbații și femeile, prin harul Său să poată și ei să trăiască vieți de ascultare desăvârșită. Aceasta trebuie pentru mântuirea lor.” (25).

“Mântuitorul este rănit din nou și batjocorit atunci când poporul Său nu dă nici o atenție cuvântului Său. A venit în această lume și a trăit o viață fără păcat, pentru ca în puterea lui, poporul Său să poată și el să trăiască o viață fără păcat. El dorește ca ei practicând principiile adevărului să arate lumii că harul lui Dumnezeu are putere să sfințească inima.” (26).

Ellen White oferă o foarte serioasă avertizare împotriva teologiei anti-desăvârșire, clarificând faptul că nu este un lucru de mică importanță:

“În ziua judecății drumul omului care a păstrat slăbiciunea și imperfecțiunea specific omenească nu va fi achitat. Pentru el nu se va găsi nici un loc în cer. El nu ar putea să se bucure de desăvârșirea sfinților din lumină. Cel care nu are suficientă credință în Hristos ca să creadă că îl poate păzi de a păcătui, nu are credința care îi va oferi intrarea în Împărăția lui Dumnezeu.” (27).

Hayden critică eșecul unor creștini de “a distinge între idealism și realism” afirmând că atunci când inspirația prezintă standardul ascultării desăvârșite are numai scopul de a ne arăta cât de multă nevoie avem de “meritele substitutive” ale lui Hristos care se presupune că “ne oferă singura speranță de a satisface ceea ce ne cere legea” (p. 17). Aici avem cazul unor ipoteze pur omenesti, fără cel mai mic spijin din partea scrierilor inspirate. Cele zece iscoade care au considerat uriașii și cetățile împrejmuite de ziduri ale Canaanului prea puternice pentru a fi învinse încercau în mod evident să fie “realiști”, și fără îndoială că l-au privit pe Caleb și Iosua ca fiind prea idealști. Am văzut deja multiple pasaje inspirate care afirmă dincolo de orice neînțelegere că în timp ce neprihănirea care îndreptățește este necesară pentru a acoperi păcatele trecutului (28), neprihănirea sfințitoare va fi cu adevărat desăvârșită în această parte a cerului (29). Ca să vorbim de “idealism” contra “realism”, e drept că poate suna inteligent, dar cuvintele inspirației nu mai au nevoie de comentarii.

4. Argumente înșelătoare

Hayden folosește argumente împotriva doctrinei desăvârșirii pentru care “înșelătoare” este cea mai blândă denumire. El citează o afirmație a Ellenei White din Mărturii, vol. 6, p. 60 care vorbește despre faptul că Isus a dezvoltat “un caracter infinit de desăvârșit” (p. 22), pretinzând că aceasta dovedește că ascultarea fără păcat este imposibilă pentru ființele căzute (p. 18, 21, 22). La un moment dat el scrie:

“Cum pot ființele mărginite să creadă vreodată că pot atinge starea spirituală a unui Dumnezeu infinit? Astfel de gânduri l-au transformat pe îngerul Lucifer într-un demon numit Satana (vezi Isaia 14)” (p. 22).

Gândirea ilogică și sucită aici este uimitoare! Locuitorii necăzuți ai universului nu sunt infiniți, și totuși ei sunt cu siguranță desăvârșiți. Înainte de cădere Adam nu era o ființă infinită, totuși era fără păcat. Singura Ființă infinită din univers este Dumnezeu, totuși El nu este singura ființă fără păcat. Cu siguranță că Isus Și-a dezvoltat, așa cum spune Ellen White, “un caracter infinit de desăvârșit” pentru că S-a bazat pe prerogativele infinite ale Dumnezeirii pentru a lua umanitatea și a deveni Mântuitorul nostru. Dar aceasta nu înseamnă că numai ființele infinite pot să fie fără păcat! Hayden pretinde că “avem nevoie de un caracter desăvârșit care să atingă desăvârșirea infinită a caracterului lui Dumnezeu pentru a dobândi intrarea în cer.” (p. 18). Dacă este așa, chiar și îngerii au nevoie de neprihănirea

substitutivă. Și cu siguranță că Lucifer nu a aspirat să fie “ca cel Prea Înalt” în caracter, ci în poziție! Astfel de argumente din partea lui Hayden nu pot să fie decât în defavoarea convingerilor sale.

Abilitatea lui Hayden de a întoarce adevărul pe dos atinge cote noi odată cu afirmația lui că dacă creștinii pot să trăiască fără nevoia continuă a neprihănirii atribuite, fără un Mijlocitor ceresc, ei au adoptat spiritul lui Antihrist. În propriile sale cuvinte:

“Gândiți-vă. Să nu ceri meritele substitutive ale lui Hristos înseamnă că noi înșine trebuie să avem calificările Mijlocitorului. În loc de a deveni ca Hristos, prin astfel de gânduri noi devenim antihrist.” (p. 21).

Chiar “gândiți-vă”! Oricine cântărește această afirmație cu grijă va înțelege cât e de absurdă. Nici un înger sau ființă necăzută nu ar putea fi mijlocitorul nostru, și totuși ele sunt cu siguranță fără păcat. Chiar consideră Hayden că e hulă ca cineva să se lupte pentru a nu mai avea nevoie de iertare? Trebuie să păcătuim pentru a nu mai huli? El și alții de convingerea lui în adventism par să învețe prea greu faptul că a trăi fără Mijlocitor nu înseamnă în nici un fel să trăiești fără să ai nevoie de Hristos sau de Duhul Sfânt. Înseamnă doar să trăiești fără disponibilitatea continuă a iertării. Ce nebunie să crezi că a depinde într-un singur aspect de neprihănirea lui Hristos este siguranța Evangheliei, în timp ce a depinde de alt aspect este hulă! Neprihănirea lui Hristos este neprihănirea lui Hristos, fie că este atribuită sau împărtășită. Iar sfinții după încheierea harului, ale căror vieți sunt libere de orice păcat, vor fi încă dependenți pentru veșnicie de puterea susținătoare a Mântuitorului pentru a rezista acelei teribile încercări.

Pe scurt, a nu avea nevoie de un Mijlocitor nu este același lucru cu a nu avea nevoie de Isus. Înseamnă pur și simplu că nu mai avem nevoie de disponibilitatea continuă a iertării lui Isus. Un mijlocitor este necesar doar atunci când apar diferențe. Când Chrysler și United Auto Workers se înțeleg foarte bine, nu este nevoie de mijlocitor. Doar atunci când se naște o dispută se cere un mijlocitor. Singurele dispute care apar între Dumnezeu și om se numesc păcate. Și dacă aceste păcate au dispărut complet din viețile credincioșilor, nu mai este nevoie de Hristos ca mijlocitor, deși încă este nevoie de El pentru a oferi putere.

Hayden citează o afirmație a Ellenei White care vorbește despre persoane care “se compară cu Hristos, ca și cum ar fi egali cu El în desăvârșirea de caracter. Aceasta este hulă. Dacă ar putea să aibă o viziune a neprihănirii lui Hristos, ar fi cuprinși de un simțământ al propriei păcătoșenii și nedesăvârșiri.” (p. 21) (30). Hayden comentează asupra acestui pasaj în cuvintele: “să crezi că vom putea vreodată să ne potrivim cu caracterul lui Hristos este o gândire hulitoare.” (p. 21). Dar acest lucru nu este ceea ce spune Ellen White. Ea vorbește despre aceia care pretind că sunt desăvârșiți, ceea ce nici unul dintre noi nu are dreptul să facă deoarece Dumnezeu cunoaște inima (1 Împărați 8:39). Iov declara la un moment dat: “Oricâtă dreptate aș avea, gura mea mă va osândi. Și oricât de nevinovat aș fi, El mă va arăta ca vinovat. Nevinovat! Sunt; dar nu țin la viață, îmi disprețuiesc viața.” [deși aș fi desăvârșit, totuși nu mi-aș cunoaște sufletul: mi-aș disprețui viața, versiunea KJV, v. 21, n.tr.] (Iov 9:21-22). Dar în timp ce Iov nu pretindea că este desăvârșit, Biblia spune cu claritate că era (Iov 1:8) și că în ciuda groaznicii tragedii adusă asupra lui, “Iov nu a păcătuit” (Iov 1:22; 2:10). Acesta este principiul la care se referă Ioan când scrie. “Dacă zicem că nu avem păcat ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8). Hayden citează acest verset ca dovadă că starea fără păcat este imposibilă pentru creștin (p. 24). Dar după cum vedem în cartea lui Iov, chestiunea nu este că viețuirea fără păcat este imposibilă, ci că noi nu putem ști când am

ajuns la această stare. Mai mult, citând 1 Ioan 1:8 pentru a dovedi că noi nu putem păcătui este o nebunie extremă. Versetul anterior spune: “Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (versetul 7). Versetul următor spune: “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (versetul 9). Ceea ce spun versetele 8 și 10 este că dacă spunem că nu avem nevoie de curățirea Lui ne înșelăm pe noi și-L facem pe Dumnezeu mincinos, din moment ce Dumnezeu spune că “toți au păcătuit” (Romani 3:23; 5:12). Dar versetele 7 și 9 ne învață cu claritate că putem fi spălați de păcate prin puterea pe care o oferă Isus. Deoarece doar Dumnezeu ne cunoaște inimile (1 Împărați 8:39), numai El poate să declare cu privire la sfinții Lui: “Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12). “Vin! Vin! Sfinți, nevinovați, nepătați! Ei au păzit cuvântul răbdării Mele; ei vor umbla în mijlocul îngerilor” (31). A pretinde că știm dacă am atins în realitate această stare este încumetare, și deci hulă. Dar este cât se poate de sigur că nu este o hulă să afirmăm că puterea lui Dumnezeu ne poate face să atingem această stare.

Unii întreabă adesea: ”Dacă nu putem ști când este dobândită desăvârșirea, atunci de ce să mai vorbim despre ea? Ajută numai la descurajarea oamenilor.” Vorbim despre ea pentru că este o nădejde glorioasă pentru inima convertită. Deși ne vom simți chiar mult mai deficienți pe măsură ce ne apropiem de Isus, ne amintim totuși că Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci ca toți să vină la pocăință (2 Petru 3:9). În timp ce experimentăm bucuria cărării care duce spre biruință, știm că Dumnezeu nostru iubitor va oferi toată puterea oricâte lupte și biruințe ar rămâne înaintea noastră.

Ellen White ne ajută să înțelegem diferența dintre pretenția hulitoare de a nu mai avea păcat și nădejdea glorioasă că de fapt putem fi fără păcat prin puterea cerului. Într-o afirmație ea scrie cu privire la Isus: “Înainte de îngerilor, oamenilor și demonilor, spusese, fără să fie provocat, cuvinte care de pe orice alte buze ar fi fost o hulă: “Eu totdeauna fac ce-I este plăcut.” (32). Totuși într-o altă afirmație ea declară că această realizare trebuie să fie și a noastră:

“El [Hristos] spune: “Eu am păzit poruncile Tatălui Meu. Eu totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 15:10; 8:29. Urmașii lui Hristos trebuie să devină ca El – prin harul lui Dumnezeu să-și formeze caractere în armonie cu principiile Legii Sale celei sfinte. Aceasta este sfințirea biblică.”

“Această lucrare poate să fie împlinită doar prin credința în Hristos, prin puterea Duhului lui Dumnezeu locuind înăuntru.” (33).

Hayden pare să nu-și amintească faptul că teologia viețuirii fără un Mijlocitor după încheierea harului, căreia i se opune atât de puternic, este bazată pe dovezi inspirate deosebit de clare: “Acea care trăiesc pe pământ când mijlocirea lui Hristos va înceta în sanctuarul din cer, trebuie să stea înaintea unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și eforturile lor serioase trebuie să fie biruitori în lupta cu răul. În timp ce judecata de cercetare înaintează în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului, printre copiii lui Dumnezeu de pe pământ... Când această lucrare va fi fost realizată, urmașii lui Hristos vor fi pregătiți pentru venirea Lui.” (34).

Hayden continuă să citeze o afirmație a Ellenei White care vorbește despre creșterea în desăvârșire de-a lungul eternității (p. 22). Nimeni nu pune la îndoială acest lucru. Dar aceasta nu dovedește ceea ce încearcă să demonstreze de-a lungul cărții – că viețuirea fără păcat este imposibilă în această parte a cerului. Bineînțeles că vom experimenta o creștere a caracterului de-a lungul veacurilor de părtășie cu Domnul nostru. Dar în nici un caz acest lucru nu neagă adevărul biblic că înainte de a ajunge în cer, puterea cerului trebuie cerută ca să îndepărteze toate păcatele din viețile noastre (Țefania 3:13; 1 Tesaloniceni 5:23; 2 Petru 3:10-14; 1 Ioan 3:2-3; Apocalipsa 14:5).

5. “Doar meritele lui Hristos”

Hayden vorbește despre nevoia de a ne încrede numai “în meritele lui Hristos, fără eforturile mele de a trăi o viață sfântă” (p. 120). Această afirmație, combinată cu referirile sale frecvente la “meritele substitutive ale lui Hristos” și “caracterul substitutiv” implică faptul că referirile frecvente ale Ellenei White la “meritele lui Hristos” se referă doar la îndreptățire.

Scriptura nu folosește termenul merit ca un sinonim pentru neprihănire, deci singurul scriitor inspirat care folosește acest termen este Ellen White. Meritele lui Hristos, în teologia ei, sunt doar o altă denumire pentru neprihănirea lui Hristos. Aceste merite ne sunt atribuite pentru a acoperi eșecurile noastre trecute (36) și ne sunt împărțite pentru a obține biruința asupra acelor eșecuri. Următoarele pasaje clarifică acest lucru:

“Împărțându-ne cu natura Lui divină, trebuie să învățăm să discernem ispitele lui Satana și, în puterea harului Său să învingem stricăciunea care este în lume prin poftă. Cel care a fost cândva o ființă umană păcătoasă poate să fie curățit și lămurit prin meritele împărțite ale lui Hristos și să stea înaintea semenilor săi ca un împreună lucrător cu Dumnezeu.” (37).

“Cu cât vom contempla mai mult aceste bogății, cu atât vom intra mai mult în posesia lor, și cu atât mai mult vom descoperi meritele sacrificiului lui Hristos, protecția neprihănirii Sale, iubirea Sa nespūsă, plinătatea înțelepciunii Sale și puterea Sa de a ne prezenta înaintea Tatălui fără pată sau ceva de felul acesta.” (38).

“Când Legea lui Dumnezeu este astfel implantată în sufletul credinciosului, el se apropie de viața veșnică prin meritele lui Hristos...”

“Aici, în această viață are loc timpul încercării, al probării. Îngerii lui Dumnezeu urmăresc dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală. Întreaga chestiune stă în aceasta: “Este ascultător sau neascultător față de poruncile lui Dumnezeu? A fost păcătosul transformat în această lume prin meritele lui Hristos, așa încât să fie potrivit ca să se alătore societății cerești?” (39).

“Prin meritele lui Hristos omul poate să fie capabil să exercite cele mai nobile puteri ale ființei sale, și să înlătore păcatul din inima lui.” (40)

“Prin meritele sângelui Său, poți să biruiesti orice vrășmaș spiritual și să îndrepti orice defect de caracter.” (41).

Aceste afirmații demonstrează cu claritate că nici Hayden și nici altcineva, citind sfaturile Ellenei White cu privire la încrederea doar în meritele lui Isus, nu poate să interpreteze aceste sfaturi ca referindu-se numai la meritele substitutive. Ca și în cazul afirmației ei despre încrederea numai în neprihănirea lui Hristos, totalitatea mesajelor și scrierilor ei clarifică faptul că sfințirea este luată ca ideal și țintă în aceeași măsură ca și îndreptățirea.

Hayden încearcă să forțeze întreita solie îngerească în tiparul Evangheliei sale pur judiciare când scrie: “Apocalipsa 14:6 declară că Evanghelia meritelor substitutive ale lui Hristos este un adevăr veșnic, nu unul temporar” (p. 21). Dar acest verset nu spune absolut nimic despre meritele substitutive, nici Noul Testament nu definește vreodată Evanghelia ca în primul rând o chestiune de neprihănire atribuită.

7. Afirmatii distorsionate ale Ellenei White

De-a lungul cărții sale Hayden distorsionează învățături și afirmații ale Ellenei White, dar niciunde mai mult decât în discuția sa cu privire la desăvârșire. Am citat deja câteva exemple. Urmează altele, cazuri la fel de flagrante de distorsionare:

La pagina 17 el scrie despre acei adventiști care se presupune că “au pierdut contactul cu realitatea și se conving singuri că ei chiar pot să trăiască legea la fel de desăvârșit ca și Hristos. Astfel ei creează o tentativă de a trăi într-o lume ireală, deoarece ei nu reușesc să realizeze că o astfel de desăvârșire există doar în imaginația lor. (vezi 2MCP 636).”

Referința de aici este la volumul 2 al cărții *Minte, caracter, personalitate*, p. 636. Hayden nici măcar nu citează afirmația. Iată ce se spune în contextul volumului amintit:

“Poți să crezi o lume ireală în mintea ta și să-ți imaginezi o biserică ideală unde ispitele lui Satana nu mai cheamă la păcat, dar desăvârșirea există doar în imaginația ta. Lumea este căzută, și biserica este un loc reprezentat printr-o țarină în care crește și neghină și grâu. Ele trebuie să crească împreună până la seceriș.” (42).

Nicăieri în acest context, sau în afirmația însăși, nu neagă Ellen White adevărul biblic că indivizii pot să asculte în mod desăvârșit de legea lui Dumnezeu prin puterea lui Dumnezeu. Ea spune pur și simplu că până biserica va fi curățită, neghina și grâul vor fi văzute crescând împreună, și de aceea nu putem să așteptăm ca biserica să fie desăvârșită până la această curățire finală. În altă parte clarifică când va avea loc “secerișul” despre care este vorba aici – “secerișul este sfârșitul timpului de probă.” (43). Când acest timp sosește, zguduirea va fi curățit biserica așa încât este perfect unită (44) și complet pregătită pentru ploaia târzie. Și, după același autor, care este natura acestei pregătiri?

“Am văzut că nimeni nu putea să se împărtășească de “înviorare” dacă nu obținea victoria asupra fiecărei ispite, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și asupra fiecărui cuvânt rău și acțiuni rele.” (45).

De-a lungul unor rânduri similare Hayden citează o altă afirmație a Ellenei White în care ea scrie: “Eu nu mă aștept ca alții să fie desăvârșiți, și dacă aș putea să nu mă asociez cu frații și surorile mele care nu sunt desăvârșiți, nu știu ce ar trebui să fac.” (p. 23) (46).

Tema acestui pasaj, ca și a celor anterioare, este pur și simplu faptul că biserica este compusă din oameni nedesăvârșiți care nu ar trebui să fie evitați din pricina nedesăvârșirilor lor. Ellen White nu neagă sub nici o formă faptul că desăvârșirea de caracter este atât posibilă cât și necesară.

Ca și alții care neagă doctrina desăvârșirii, Hayden citează afirmația Ellenei White că “Noi putem fi desăvârșiți în sfera noastră, așa cum este Dumnezeu în sfera Lui.” (p. 17) (47). Implicația afirmației lui Hayden este că “în sfera noastră” înseamnă că păcatul va fi întotdeauna prezent într-o oarecare măsură, și astfel desăvârșirea va fi se presupune relativă la această “realitate”.

Dar iarăși, Hayden violează contextul afirmației. Iată ceea ce spune contextul în realitate:

“El ne spune să fim desăvârșiți ca și El, în același fel. Trebuie să fim focare de lumină și binecuvântare în cercul nostru mic așa cum este el în univers. Noi nu avem nimic de la noi înșine, dar lumina iubirii Sale strălucește peste noi și trebuie să reflectăm strălucirea ei. “în bunătatea Sa împrumutată” putem fi desăvârșiți în sfera noastră, așa cum Dumnezeu este în sfera Lui.” (48).

Cu alte cuvinte, “sfera” despre care vorbește Ellen White este mediul în care trăim, definit de limitările spațial-temporale. Nu putem să slujim în aceeași măsură milioanei de persoane care trăiesc pe această planetă, nici nu putem să ne folosim de ocazii necunoscute. Puterea noastră fizică, timpul la îndemâna noastră, ceasurile din zi merg sunt limitate. Aceasta este “sfera” de care vorbește ea în care trebuie să fim desăvârșiți, așa cum este Dumnezeu desăvârșit în sfera Lui cu mult mai mare. În nici un caz nu spune ea, nici în acest context și nici în altă parte că “desăvârșit în sfera noastră” înseamnă în limitele impuse de o presupusă de neînving natură firească.

De fapt, mai devreme în acest context, găsim următoarele cuvinte care sunt un comentariu la Matei 5:48. "Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit." "Condițiile vieții veșnice, sub har, sunt exact acelea care erau în Eden – ascultare desăvârșită, armonie cu Dumnezeu, conformare perfectă față de principiile legii Sale. Standardul de caracter prezentat în Vechiul Testament este același și în Noul Testament. Acest standard nu este unul pe care nu îl putem atinge. În fiecare poruncă sau interdicție pe care ne-o dă Dumnezeu este o făgăduință, cea mai pozitivă, care o însoțește. Dumnezeu a făcut pregătiri ca noi să putem deveni asemenea Lui, și El va înfăptui aceasta pentru toți cei care nu interpun o rea voință și zădărnicesc harul Său." (49).

Din nou vedem că desăvârșirea făgăduită aici nu este vreun decret judiciar, ci o realitate extrem de practică. Citim despre a deveni asemenea Lui, lucru care se va realiza dacă nu interpunem o rea voință. Sfințenia practică este evident aici focarul, și nu o pată de pe un registru la ani-lumină distanță.

Ca și în studiul Scripturii, avem nevoie să comparăm afirmațiile inspirate între ele pentru a cunoaște adevărul lor înțeles. Ellen White vorbește despre felul în care “mărturiile însele vor fi cheia care va explica mesajul dat, așa cum Scriptura este explicată de Scriptură.” (50). Când folosim această metodă de interpretare, devine uimitor de ușor să liniștim prea multele discuții din adventismul contemporan care se nasc în general din a nu permite Inspirației să determine ceea ce să credem.

Hayden citează Romani 7:18 “Știu că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească.” Apoi el scrie: “Ellen White a declarat că starea firească din Romani 7:18 ne va însoți până la cea de-a doua venire. (2 SM 32, 33)” (p. 17-18).

Dar pasajul la care trimite, din Mărturii selectate, vol 2, p. 32-33, se referă la mișcarea Holy Flesh și la falsa ei pretenție că natura firească a credincioșilor ar putea și ar trebui să fie eradicată aici pe pământ. Referirea ei la Romani 7:18 afirmă pur și simplu că natura noastră firească nu conține nimic bun și că va fi nevoie să fie supusă atâta timp cât vom trăi pe acest pământ. Dar ea nu învață, nici aici, nici altundeva, că natura firească nu poate să fie supusă prin puterea Duhului. Nici nu învață că experiența omului din Romani 7 este aceea a unui creștin născut din nou – o învățătură negată cu claritate de Romani 8, dar și de ansamblul scrierilor pauline (vezi Galateni 2:20; 5:16-24; 1 Corinteni 9:27; 2 Corinteni 10:5). Ea spune doar că natura firească nu va fi eradicată până la venirea lui Isus. Ea nu neagă aici

desăvârșirea de caracter, ci desăvârșirea firii, pe care Hristos Însuși nu a avut-o în natura Sa umană (Romani 1:3; 8:3; 15:3).

De-a lungul unor rânduri similare, Hayden citează (fără semnele citării) o afirmație din Faptele Apostolilor p. 560-561 (p. 24) care spune: “Atâta timp cât Satana domnește, vom avea un eu de supus, păcate care ne vor asalta de biruit; atâta cât va dura viața, nu va fi nici un loc de oprire, nici un loc în care să ajungem și să spunem ‘am învins pe deplin’.” Prea adesea această afirmație este greșit citită ca și cum ar spune că creștinii vor experimenta căderi ocazionale și eșecuri până la venirea lui Isus. Dar ea spune doar că lupta continuă până la venirea lui Isus. Nu neagă posibilitatea biruinței neîntrerupte. Așa cum au văzut rușii în cel de-al doilea război mondial, între victoria de la Stalingrad și cucerirea Berlinului, biruința continuă nu înseamnă absența luptei continue și grele.

Răspunsul decisiv și cel mai potrivit pentru erezia Holy Flesh este recunoașterea adevărului întrupării – că Isus nu a avut nevoie de o carne sfântă ca să trăiască o viață de biruință, ci de fapt a biruit răul în aceeași natură pe care o moștenim cu toții la naștere (Romani 1:3; 8:3-4; Evrei 2:14-18; 4:15). Deși Hayden atacă acest adevăr ca o doctrină a diavolului (51),

Inspirația nu învață ceva diferit

Hayden citează o afirmație din Calea către Hristos, p. 62, ceva de aici, ceva de dincolo, pentru a dovedi că ascultarea desăvârșită rămâne imposibilă chiar și pentru un creștin convertit (p. 18). Iată întreaga declarație în context:

“A fost posibil ca Adam, înainte de cădere, să-și formeze un caracter neprihănit prin ascultare de legea lui Dumnezeu. Dar el nu a reușit acest lucru, și din cauza păcatului său naturile noastre sunt decăzute și nu ne mai putem face pe noi înșine neprihăniți. Din moment ce suntem păcătoși, nesfinți, nu putem să ascultăm în mod desăvârșit de legea cea sfântă. Nu avem nici o neprihănire a noastră cu care să îndeplinim pretențiile Legii lui Dumnezeu. Dar Hristos a făcut o cale de scăpare pentru noi. El a trăit pe pământ în mijlocul încercărilor și ispitelor de felul celor pe care și noi trebuie să le înfruntăm. El a trăit o viață fără de păcat. El a murit pentru noi, și acum Se oferă să ia păcatele noastre și să ne dea neprihănirea Lui. Dacă vă predați Lui și-L acceptați ca Mântuitorul vostru, apoi, oricât de păcătoasă poate să fi fost viața voastră, de dragul Lui sunteți socotiți neprihăniți. Caracterul lui Hristos stă în locul caracterului vostru și sunteți acceptați înaintea lui Dumnezeu ca și cum nu ați fi păcătuit niciodată.”

“Mai mult decât atât, Hristos schimbă inima, El locuiește în inima voastră prin credință. Trebuie să mențineți această legătură cu Hristos prin credință și predarea continuă a voinței voastre Lui; iar atâta timp cât veți face acest lucru, va lucra în voi după plăcerea Lui voința și înfăptuirea. Așa că puteți spune: “viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Galateni 2:20. Așa că Isus a spus ucenicilor Săi: “fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.” Matei 10:20. Apoi, avându-L pe Hristos lucrând în voi, veți manifesta același duh și veți face aceleași fapte – fapte de neprihănire și ascultare.”

“Deci nu există nimic demn de laudă în noi înșine. Nu avem nici o bază pentru înălțare de sine. Singura temelie a speranței noastre este în neprihănirea lui Hristos atribuită nouă și în ceea ce Spiritul său înfăptuiește în și prin noi.” (52).

Observați cum această afirmație învață atât de clar faptul că problema creată de păcat, care a făcut imposibilă ascultarea desăvârșită, este rezolvată atât prin neprihănirea atribuită pusă în contul nostru pentru a acoperi trecutul nostru (“oricât de păcătoasă va fi fost viața voastră”) și prin neprihănirea transformatoare care ne face în stare să facem aceleași fapte ca și Hristos – “fapte de neprihănire, ascultare” (53). Hayden alterează serios acest pasaj izolând propoziția “Nu putem să ascultăm în mod desăvârșit de legea cea sfântă” (p. 18) de contextul care clarifică faptul că Ellen White vorbește despre omul dinainte de convertire. Lăsați-o pe Ellen White să își încheie ideea pe pagina următoare și va fi clar că ea învață exact opusul doctrinei lui Hayden.

Într-o altă afirmație, Ellen White folosește un limbaj similar pasajului de mai sus din Calea către Hristos, limpezind și mai mult faptul că incapacitatea omului decăzut de a păzi Legea lui Dumnezeu este corectată de îndoitul proces al neprihănirii legale care acoperă păcatele trecutului și neprihănirii transformatoare care curăță viețile noastre de acele păcate. “Legea cere neprihănire – o viață neprihănită, un caracter desăvârșit și omul nu are așa ceva. El nu poate să împlinească pretențiile legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Hristos, venind pe pământ ca om, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El oferă aceste lucruri ca un dar fără plată tuturor acelor care îl vor primi. Viața lui stă în locul vieților oamenilor. Astfel ei au parte de iertarea păcatelor din trecutul lor, prin îngăduința lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi îmbibă pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El construiește caracterul omenesc după asemănarea caracterului divin, o structură caracterizată prin tărie spirituală și frumusețe. Astfel chiar neprihănirea legii este împlinită în cel care se încrede în Hristos.” (54).

Fără îndoială, după Ellen White, ascultarea care este imposibilă înainte de convertire este făcută posibilă prin convertire.

În altă parte Hayden citează un alt pasaj din Ellen White favorit al acelor care neagă faptul că desăvârșirea este posibilă. Fragmentul este acela în care scrie: “Aici este un exemplu desăvârșit și sfânt, oferit nouă pentru a-l imita. Noi nu putem egala modelul, dar nu vom fi recunoscuți de Dumnezeu dacă nu îl copiem și, în măsura capacității pe care ne-a dat-o Dumnezeu, ne asemănăm cu el.” (p. 21) (55). Aici din nou vedem cum inspirația este scoasă din context.

CD-ROM-ul Ellen White conține cel puțin opt afirmații diferite care folosesc acest limbaj sau unul similar. Contextul tuturor este similar, dacă nu identic. Vom începe cu contextul afirmației de mai sus și apoi vom mai arăta încă vreo câteva.

Înainte de afirmația de mai sus găsim următoarele cuvinte: “El (Hristos) a lăsat la o parte slava Sa, domnia Sa, bogățiile Sale și a mers să îi caute pe aceia care piereau în păcat. El S-a umilit până la circumstanțele în care ne găseam pentru a ne putea înălța la cer. Sacrificiul, lepădarea de sine și bunăvoința dezinteresată caracterizau viața Lui. El este modelul nostru.” (56).

Mai devreme în același volum găsim încă un lucru: “Domnul și Mântuitorul nostru a lăsat la o parte puterea Lui, bogățiile și slava Lui și ne-a căutat pentru ca să ne poată salva din mizerie și să ne poată face asemenea Lui. El S-a umilit și a luat natura noastră pentru ca noi să putem să învățăm de la El și, imitând viața Sa de bunăvoință și lepădare de sine, să-L

urmăm pas cu pas la cer. Nu puteți egala modelul, dar puteți să vă asemănați cu el, și potrivit cu capacitățile voastre să faceți la fel.” (57).

În același volum găsim ulterior cuvinte similare: “El [Hristos] a lăsat la o parte slava Sa, înalta Sa autoritate, onoarea Sa și bogățiile Sale și S-a umilit până la situația noastră. Noi nu putem egala modelul, dar ar trebui să-l copiem.” (58).

În fiecare din aceste afirmații și în altele similare, modelul despre care ni se spune că nu-l putem egala este acela al infinitei umilințe și al infinitului sacrificiu de sine, nu modelul ascultării lipsite de păcat. Nu putem egala modelul în discuție deoarece noi nu putem renunța la ceea ce nu avem, respectiv la tronul lui Dumnezeu. Nici îngerii fără de păcat nu pot egala acest model!

Hayden scrie: “Ellen White definea caracterul ca fiind atitudinea, și nu cuvintele sau acțiunile întâmplătoare” (p. 24). Apoi continuă să citeze o afirmație a Ellenei White care este adesea folosită în sprijinul acestui lucru:

“O schimbare se va vedea în caracter, obiceiuri, scopuri. Contrastul va fi clar și hotărât între ceea ce au fost și ceea ce sunt. Caracterul este descoperit, nu prin fapte bune ocazionale și greșeli ocazionale, ci prin tendința cuvintelor și faptelor obișnuite.” (59).

Dar la pagina anterioară Ellen White clarifică faptul că chestiunea în discuție din acest context este felul în care o persoană poate să știe dacă a fost sau nu convertită. Ea scrie: “O persoană poate să nu fie în stare să menționeze locul și timpul exact, sau să descopere lanțul de împrejurări din procesul convertirii, dar aceasta nu dovedește că este neconvertită.” (60). Apoi merge mai departe și face afirmațiile pe care le citează Hayden despre contrastul dintre trecut și prezent, “între ceea ce au fost și ceea ce sunt.” Apoi scrie despre felul în care “tendința cuvintelor și acțiunilor obișnuite,” mai degrabă decât faptele bune sau rele ocazionale, spune dacă procesul convertirii este sau nu autentic.

Cu alte cuvinte, subiectul aici este realitatea convertirii inițiale a cuiva, nu ceea ce Dumnezeu cere în cele din urmă de la credinciosul convertit. În alte afirmații Ellen White clarifică care sunt aceste cerințe:

“Hristos a făgăduit să-i facă armonioși (pe cei din poporul Lui) în toate lucrurile, nu plăcuți și agreabili și buni astăzi și neciopliți și dezagreabili și răi mâine, reprezentând în mod fals ceea ce pretind a crede.” (61).

“Sunt aici din aceia care au mers păcătuiind și pocăindu-se, păcătuiind și pocăindu-se, și vor continua ei să facă la fel până la venirea lui Hristos? Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim cu adevărat uniți în Hristos, adevărata Viță și să aducem roadă spre slava lui Dumnezeu.” (62). În altă parte Hayden se referă la o altă afirmație inspirată, aceasta folosită probabil chiar mai adesea de către aceia care cred că singura neprihănire desăvârșită disponibilă credincioșilor pământești este juridică. Aceasta este binecunoscuta afirmație care se găsește Mărturii selectate, vol. 1, p. 344, pe care Hayden o citează (din nou fără ghilimele) la p. 19.

“Serviciile religioase, rugăciunea, lauda, mărturisirea îndurerată a păcatului se suie de la adevărații credincioși în sanctuarul ceresc, dar trecând prin canalele corupte ale umanității, sunt atât de întinate încât dacă nu sunt curățite prin sânge, ele nu pot avea niciodată preț înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalță într-o curăție fără păcat, și dacă Mijlocitorul, care este

la dreapta lui Dumnezeu nu prezintă și nu curățește totul în neprihănirea Lui, nu este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Toată tămâia de la cortul pământesc trebuie să fie udată cu picăturile curățitoare ale sângelui lui Hristos. El ține înaintea Tatălui cădelnița cu propriile Sale merite, în care nu este nici urmă de corupție pământească. El adună în această cădelniță rugăciunile, laudele și mărturisirile poporului Său și împreună cu acestea aduce și neprihănirea Sa fără pată. Apoi, parfumată cu mirosul ispășirii lui Hristos, tămâia se urcă la Dumnezeu cu totul acceptabilă. Apoi în schimb vin răspunsuri pline de har.”

Hayden crede că această afirmație dovedește că “putem să atingem standardul absolut al neprihănirii pe care o cere legea doar prin credință , acceptându-L pe Hristos ca neprihănirea noastră substitutivă.” (p.19). Cu alte cuvinte, ca și alții care împărtășesc convingerile lui, el vede curățirea descrisă în afirmația de mai sus ca un acoperământ legal, judiciar. Dar din nou trebuie să ne amintim principiul Ellenei White pentru înțelegerea scrierilor ei: “Mărturiile însele vor fi cheia care va explica mesajul dat, așa cum scriptura este explicată de scriptură.” (63). Alte afirmații ale Ellenei White care folosesc același limbaj sau unul asemănător celui de mai sus, trebuie să fie consultate pentru ca să știi despre ce fel de curățire este vorba.

Urmează câteva afirmații în care găsim folosit același limbaj sau unul similar: “Ascultarea omului poate să fie desăvârșită doar prin tămâia neprihănirii lui Hristos, care umple de mireasmă divină fiecare act de ascultare. Partea creștinului este aceea de a persevera în biruirea fiecărei greșeli.” (64).

“Omului i se dă voie să mânuiască bunurile Domnului. Astfel este încercat și lămurit. Inima lui trebuie parfumată cu tămâia neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul trebuie să lucreze în el după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.” (65).

“Să nu-i dăm deci lui Hristos lucrul pentru care a murit ca să-l răscumpere? Dacă veți face aceasta, El vă va înviora conștiința, vă va înnoi inima, vă va sfinți sentimentele, vă va curăți gândurile și va îndrepta toate puterile voastre în lucrarea Lui. Fiecare motiv și fiecare gând vor fi făcute roabe ascultării de Isus Hristos.”

“Aceia care sunt fii ai lui Dumnezeu Îl reprezintă pe Hristos în caracter. Faptele lor vor fi parfumate cu delicatețea, mila, dragostea și curăția Fiului lui Dumnezeu. Și cu cât mintea și trupul sunt mai supuse Duhului Sfânt, cu atât mai plăcut va fi mirosul darului pe care I-l aducem.” (66).

“Meritele lui Hristos trebuie să însoțească rugăciunile și strădaniile noastre, sau ele vor fi lipsite de valoare ca și jertfa lui Cain. Dacă am putea vedea toată activitatea agenților umani, așa cum apare ea înaintea lui Dumnezeu, am vedea că doar acea lucrare care este realizată prin multă rugăciune, care este sfințită în meritele lui Hristos va rezista testului judecății.” (67).

“Nu este prea mult din partea nici unui lucrător, fie că are talanți mai mari sau mai mici, să se predea lui Dumnezeu ca să fie sfințit și făcut potrivit pentru slujirea Lui. Dați tot ceea ce aveți și sunteți, și este tot nimic fără meritele sângelui care sfințește darul. Dacă cei care sunt în poziții de responsabilitate și-ar înmulți de o sută de ori talanții, slujirea lor nu ar avea nici o valoare înaintea lui Dumnezeu decât dacă Hristos a fost amestecat cu toate jertfele lor.” (68).

Toate aceste afirmații dovedesc în mod clar faptul că curățirea prin sângele și meritele lui Isus a cuvintelor, faptelor, rugăciunilor și slujirii este un proces intern, sfințitor. Ascultarea noastră nu ajunge necurățită în ceruri, necesitând vreo acoperire juridică pentru a deveni acceptabilă. Mai degrabă, este curățită în timp ce se suie prin canalele corupte ale naturii noastre căzute, fiind parfumată și înmiresmată de neprihănirea lui Isus.

În sfârșit, la p. 13 Hayden citează un pasaj în care Ellen White spune: “Isus compensează deficiențele noastre inevitabile.” (69). În viziunea lui Hayden aceasta demonstrează că un anumit grad de păcătoșenie, de neîmplinire a legii lui Dumnezeu este ceva inevitabil chiar și pentru creștinul sfințit. Dar din nou ne vom duce la context:

“Isus este desăvârșit. Neprihănirea lui Hristos le este atribuită [celor din poporul Său] și El va spune: “Dezbrăcați-l de haina murdară și îmbrăcați-l cu o haină curată.” Isus compensează deficiențele noastre inevitabile. Când creștinii sunt credincioși unii altora, și loiali Căpitanului oștirii Domnului, fără să trădeze încrederea acordată în mâinile vrășmașului, ei vor fi transformați asemenea caracterului lui Hristos.” (70).

Ce vrea să spună Ellen White prin “deficiențe inevitabile”? Cheia acestui pasaj este secvența cu Iosua și Îngerul din Zaharia 3 și porunca de a înlocui haina noastră murdară cu o haină curată (versetul 4). În aplicația pe care o face pornind de la această secvență le experiența poporului lui Dumnezeu de la timpul sfârșitului. Ellen White se referă în mod explicit la haina murdară care este îndepărtată ca fiind păcate trecute, nu prezente.

“Sunt aceștia, întreabă el [Satana], cei care vor lua locul meu în cer, și locul îngerilor care s-au unit cu mine?... Priviți la păcatele care au marcat viețile lor. Priviți egoismul, răutatea, ura lor unul față de celălalt. Poporul lui Dumnezeu a fost plin de greșeli în multe privințe. Satana deține o cunoștință corectă a păcatelor pe care i-a ispitit să le comită.” (71).

“Acum el [Satana] arată la raportul vieților lor, la defectele de caracter, la deosebirea de Hristos, care L-a dezonorat pe Răscumpărătorul lor, la toate păcatele pe care i-a ispitit să le facă.”

“Israel a fost îmbrăcat într-o “haină nouă” – neprihănirea lui Hristos atribuită lui. Mitra curată pusă pe capul lui Iosua era de felul celor purtate de preoți, și purta inscripția “sfințenie Domnului”, semnificând faptul că fără să se țină seama de fărădelegile trecutului era acum calificat ca să slujească înaintea lui Dumnezeu în sanctuarul Său.” (73).

Observați că fiecare dintre aceste afirmații se referă la păcatele credincioșilor la timpul trecut. Ellen White este limpede asupra faptului că acuzațiile lui Satana, în timp ce sunt corecte cu privire la trecut, nu mai sunt valabile pentru momentul de față.”

“Dar în timp ce urmașii lui Hristos au păcătuit, ei nu s-au predat în întregime controlului răului. Ei au lăsat deoparte păcatele lor și L-au căutat pe Domnul în smerenie și părere de rău, iar avocatul divin pledează în favoarea lor.” (74).

În ce sens sunt deficiențele “inevitabile”? Datorită faptului că trecutul nu poate fi schimbat. Poate doar să fie acoperit prin neprihănirea iertătoare a Mântuitorului. Dar aceasta nu înseamnă deloc că un anumit nivel de păcătoșenie este inevitabil pentru durata vieții pământești a creștinului. Mărturia inspirată este limpede ca cristalul:

“Nu este nici o scuză pentru păcătuire. Un temperament sfânt, o viață asemenea lui Hristos, este accesibilă fiecărui copil al lui Dumnezeu care se pocăiește și care crede.” (75).

“Oricât de mare ar fi presiunea exercitată asupra sufletului, fărădelegea este propria noastră acțiune.”

Și chiar mai puternic: “Fiecare necurăție a gândului, fiecare pasiune carnală desparte sufletul de Dumnezeu; pentru că Hristos nu poate niciodată să-și așeze haina neprihănirii peste un păcătos pentru a ascunde diformitatea lui.” (77).

“Când omul păcătuiește el este sub blestemul legii, și ea devine pentru el un jug al robiei. Orice ar pretinde el nu este îndreptățit.” (78).

Din nou observăm că teologia Ellenei White nu are în vedere neprihănirea obiectivă, îndreptățitoare ca un acoperiș pentru fărădelegea continuă, “inevitabilă”.

Dificultăți cu Ellen White

De când Desmond Ford a încercat să înlăture rolul doctrinar al Ellenei White în biserică ca neautoritativ, alți adventiști care – ca și Ford – învață numai mântuirea prin îndreptățire și neagă că desăvârșirea este posibilă au demonstrat dificultatea pe care o au în ceea ce privește autoritatea Ellenei White în problemele doctrinare. (79). În timp ce aceste persoane o citează pe Ellen White din când în când, ca și Hayden, atunci când cred că ea sprijină poziția lor, încercarea lor de a reduce rolul ei – și uneori punând la îndoială consecvența ei (80) – ne conduce la concluzia că ei și-au păstrat pentru ei înșiși opțiunea de a lăsa cuvântul ei deoparte dacă greutatea dovezilor ar indica în cele din urmă că ea se opune teologiei lor.

Desigur, așa cum am văzut, doctrina mântuirii numai prin îndreptățire și gemena ei siameză, imperfectibilitatea caracterului creștin, au la fel de mult să se teamă de Biblie cât și de Ellen White. Dar ca și în vechime, este mai ușor să împodobești mormintele proorocilor mai vechi decât să dai atenție sfatului celor mai noi ((Matei 23:29-20; Ioan 9:28-29). Mai mult, pentru cei mai mulți dintre cei aflați în controversa actuală, Ellen White a scris în limba maternă, făcând imposibil faptul de a ne ascunde în spatele nuanțelor limbilor antice dacă cuvintele inspirate se pun în contra opiniilor noastre.

Deși credința lui asupra acestui punct nu iese la iveală cu totul până la discuția noastră asupra problemei bijuteriilor, următoarea afirmație a lui Hayden aruncă un nor întunecat peste pretinsa credință în Spiritul Profeției:

“Mai devreme sau mai târziu, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să se întrebe: “O folosim pe Ellen White pentru a interpreta înțelesul Scripturii sau folosim Scriptura pentru a o interpreta pe Ellen White?” (p. 70).

Înspre finalul cărții sale el face următoarea afirmație:

“Ceea ce doresc să fiu este un creștin cu bun simț, care să mă identific cu ambele grupuri (liberal și conservator) în ceea ce privește punctele care se aliniază cu Scriptura... Vreau să mă țin de acele învățături și practici tradiționale ale trecutului nostru pe care le putem extrage cu claritate din Cuvântul lui Dumnezeu. Totuși, intenționez să rămân suficient de flexibil ca să îmi schimb poziția odată ce realizez faptul că înțelegerea mea prezentă se bazează mai mult pe tradiția adventistă decât pe Biblie.” (p. 120).

Autoritatea Ellenei White privind stilul de viață sau aspectele doctrinare atrage atenția prin absența ei de aici. Oare o consideră Hayden pe Ellen White ca fiind o parte a “tradiției adventiste” pe care o consideră negociabilă?

Hayden citează două afirmații ale Ellen White care ne avertizează să nu punem Spiritul Profeției deasupra Bibliei (p. 70) (81). Toți suntem de acord aici. Dar a pune scrierile Ellenei White înaintea Bibliei nu este același lucru care a o lăsa pe Ellen White să interpreteze Biblia. În următoarele afirmații ea stabilește dincolo de orice îndoială rolul scrierilor ei ca fiind autoritative din punct de vedere doctrinar și ca un interpret inspirat al Scripturii.

“În acel Cuvânt [Biblia], Dumnezeu a făgăduit că va da viziuni în zilele din urmă, nu pentru o nouă regulă a credinței, ci pentru mângâierea poporului Său, și pentru corectarea acelor care se îndepărtează de adevărul biblic.” (82).

“Nu este adus adevăr în plus, ci Dumnezeu a simplificat prin Mărturiile adevărurile mărețe pe care le-a dat deja.” (83).

“Domnul mi-a dat multă lumină pe care vreau ca oamenii să o aibă; pentru că Domnul mi-a dat o învățătură pentru poporul Său. Este o lumină pe care ar trebui să o aibă, poruncă peste poruncă, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo. Aceasta trebuie să ajungă acum înaintea poporului, deoarece a fost dată pentru a corecta erori înșelătoare, și pentru a specifica ce este adevăr.” (84).

“Îngerul care mă călăuzea a prezentat înaintea mea câteva dintre erorile celor prezenți, și de asemenea adevărul în contrast cu erorile lor. Că aceste vederi discordante, despre care se pretindea că sunt în concordanță cu Scriptura, erau doar în concordanță cu părerea lor despre Biblie, și că trebuie să renunțe la erorile lor și să se unească în solia îngerului al treilea. Întâlnirea noastră s-a încheiat triumfător. Adevărul a câștigat biruința.” (85).

“La momentul acela o eroare după alta veneau din toate părțile; slujitori și doctori aduceau noi și noi doctrine. Noi studiam Scripturile cu multă rugăciune, și Duhul Sfânt aducea adevărul în mințile noastre... Puterea lui Dumnezeu venea peste mine și eram făcută în stare să definesc cu claritate ce este adevăr și ce este eroare.”

“Pe măsură ce punctele credinței noastre erau stabilite, picioarele ne erau puse pe o temelie solidă” (86).

Chiar pe pagina alăturată din cartea *Evangelizare față de afirmația pe care Hayden încearcă să o folosească pentru a reduce rolul autoritativ al Ellenei White*, (p. 70), găsim această afirmație:

“În învățătura lui Pastorul _____ a arătat că Spiritul Profeției joacă un rol important în stabilirea adevărului.” (87).

Conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au recunoscut rolul doctrinar autoritativ al Ellenei White în declarația Glacier View din 1980, care spune că “noi credem că autoritatea ei o depășește pe aceia a tuturor comentatorilor neinspirati” (88). Citind cartea lui Hayden, nu este deloc clar că el s-ar ține de poziția enunțată atât de Ellen White cât și de conducerea denominațiunii.

Fanatismul și doctrina desăvârșirii

Hayden scrie: “Pe măsură ce am cercetat chestiunea, am ajuns la concluzia că o interpretare greșită a ceea ce a vrut să spună Ellen White când zice că trebuie să desăvârșim un caracter creștin îi mână pe unii să ia poziții extremiste în ceea ce privește sfaturile privind stilul de viață pe care le-a lăsat rămășiței” (p. 16). În momentul când încheie capitolul, această critică devine universală, în timp ce scrie că doctrina desăvârșirii “determină o abordare prin fapte a mântuirii care conduce întotdeauna la extreme.” (p. 24, sublinierea noastră).

Această acuzație, deși obișnuită printre adventiștii adepți ai teoriei anti-desăvârșire, se bazează pe o înșelătorie ușor de combătut. Dacă Scriptura și Ellen White sunt mijloacele prin care noi stabilim posibilitatea desăvârșirii fără păcat în această viață, urmează ca aceste surse să definească în locul nostru ce este desăvârșirea fără păcat. Și dacă aceste scrieri ne avertizează de pericolele fanatismului și extremelor, așa cum Ellen White o face atât de puternic, trebuie să tragem concluzia că definiția desăvârșirii fără păcat a Ellenei White nu include fanatismul în care câțiva au alunecat. Contrar față de mitul popular, problema cu astfel de persoane nu este prea mult Ellen White, ci nu destul! Dacă ar studia scrierile ei în ansamblu, fanatismul ar fi evitat. Așa cum adesea spune când predic despre acest subiect, să vorbești despre “fanatici Ellen White” este ca și cum ai vorbi despre apă uscată sau creștini “homosexuali”. Aceasta se întâmplă datorită faptului că dacă scrierile Ellenei White sunt urmate îndeaproape, fanatismul este imposibil. Și dacă fanatismul este tolerat, aceasta se poate întâmpla doar printr-o ignorare a învățăturilor clare ale Ellenei White.

Dar un alt punct, mai important este de asemenea ignorat de Hayden și de alții de convingerea lui. Dacă desăvârșirea este imposibilă în această viață, standardele de viață adventiste neobișnuite nu vor fi singura victimă. Dacă viața fără de păcat a Domnului nostru este dincolo de posibilitățile chiar ale creștinului sfințit, cerceii și hamburgerii și muzica contemporană vor deveni doar o parte a problemei. Dacă această doctrină este acceptată, fiecare categorie de conduită creștină rămâne vulnerabilă față de vânturile schimbătoare ale unei firi care se presupune că nu poate fi biruită. Nervozitatea, pofta, mânia, discordia familială, ura rasială, lăcomia de averi își vor impune prezența lor ocazională la fel de adesea – și poate chiar mai mult decât atât – ca dorința noastră de a trece dincolo de tabu-urile unice ale adventismului clasic.

Acest aspect, mai mult decât oricare altul din biserica contemporană, lovește în inima credibilității morale și a mărturiei pentru omenire a creștinului adventist, din cauza căruia fapt atât de mult din răspunsul de față a fost menit să se adreseze acestei porțiuni de doctrină. Dacă acceptăm premisa că unele păcate vor fi prezente totdeauna în viețile creștine, care vor fi acelea pe care ni se va permite să le comitem? Vor fi păcatele permise unuia diferite de păcatele permise altuia? Când vedem semnele abuzului pe trupul unui copil bătut, sau citim despre arderea din motive rasiale a unei biserici afro-americane, este posibil ca izbucnirea noastră de protest să fie adusă la tăcere de posibilitatea ca astfel de păcate să fie din numărul acelorora asupra cărora răufăcătorul nu poate să câștige biruința deplină? Noțiunea că “greșelile ocazionale” vor fi întotdeauna o parte a vieții creștinului trece cu vederea realitatea că cele mai multe păcate, chiar și cele mai odioase și mai brutale, sunt adesea comise doar ocazional.

Mă fac mic ori de câte ori văd inscripția “Creștinii un sunt desăvârșiți, ci doar iertați.” Lumea știe asta prea bine. Fiecare faptă rea de la inchiziție la sclavie și brutalitate industrială a marcat cărarea nedesăvârșirii creștine. Și dacă un fel de păcat este scuzabil pentru motivul că firea noastră este prea puternică chiar și pentru Duhul Sfânt, atunci la fel se întâmplă cu orice alt fel de păcat. Hayden vorbește în mod favorabil de acei creștini care “nu reușesc să atingă standardul deoarece au încercat, cu bune intenții, să facă tot posibilul și nu au reușit” (p. 13). Problema este că lumea urmărește intențiile bune ale creștinilor de două mii de ani și este sătulă de continua noastră nereușită.

Creștinismul Adventist de Ziua a Șaptea, cu întoarcerea sa la standardul biblic al ascultării desăvârșite, oferă o cale mai bună. Este timpul ca lumea să o cunoască.

Chestiunile de bază în polemica asupra standardelor

Deși doctrina lui Hayden referitoare la imperfecțiune și incapacitatea de a fi perfecți este cea mai ieșită din comun eroare, ea nu este decât startul unei serii de erori conținute în cartea sa. Următoarele principii stau la baza mării părți a discuției lui Hayden cu privire la standarde. Iar aceste principii sunt cele care lasă studiul său vulnerabil concluzionării greșite:

1. Naivitate

Hayden scrie: "Este uimitor cât de repede trecem peste lucrurile pe care le avem în comun ca popor, cum sunt cele 27 de puncte de doctrină fundamentale " (p. 27).

Lucrul cel mai finuț care se poate spune despre o astfel de afirmație este acela că autorul este incredibil de naiv. Cu siguranță că a citit numai puțină literatură a adventismului contemporan, fie în revistele publicate, fie pe internet. El pare să nu ia aminte la faptul că sun pastori și profesori din unele instituții ale noastre care iau în derâdere primele capitole din Geneza, care neagă autoritatea doctrinală a Ellenei White, care pun sub semnul întrebării baza biblică a judecății de cercetare, care caută o poziție mai tolerantă a bisericii față de problema homosexualității. Cu siguranță că nu a citit articolul recent scris de un oficial adventist European care neagă viziunea noastră istorică privitoare la antihristul din profeția biblică (89), și nici articolul mult mai recent semnat de un proeminent pastor nord american care se apropie de negarea aceluiași lucru (90).

Hayden pare să nu înțeleagă adâncimea necredinței față de doctrinele noastre de bază care caracterizează atât de mult din "gândirea creativă" care ocupă un loc acum în biserică. Atunci când el scrie: "Personal nu am vreo problemă cu aceia care aleg fie un stil de viață conservator, fie unul mai liberal" (p. 123), te poți întreba cât de familiar este Hayden cu liberalismul adventist. Cineva ar putea să spere că o simplă pătrundere în paginile unor reviste ca Spectrum și Adventist Today va destrăma orice iluzie favorabilă pe care ar fi putut-o nutri cu privire la acest curent de gândire particular din cadrul bisericii.

2. Plastilina

[În engleză este expresia "the lump of play-doh" care cel mai bine s-ar traduce astfel (plastilină), însemnând de fapt o grămadă de material maleabil, plastilină, cocă, lut care poate lua orice formă și poate fi inserat în orice șablon, matriță, tipar, n.tr.]

Hayden pare să cadă într-o mentalitate populară dar periculoasă din adventismul contemporan – tendința de a vedea pe Hristos și dragostea Sa ca fiind ceva distinct de imperativele doctrinale și morale ale sfatului scris venit din partea lui Dumnezeu. La un moment dat el scrie:

"Dacă acest capitol particular ajută măcar o persoană să fie mai pregătită să se concentreze asupra lui Isus în mijlocul ciondănelilor din Biserica Adventistă privitoare la chestiuni cum sunt bijuteriile, atunci prețul de a fi greșit înțeles a meritat " (p. 74).

Puțini ar nega că este posibil să polemizezi pe teme teologice sau standarde în timp de pierzi din vedere realitatea dragostei lui Hristos așa cum este ea descoperită prin toate învățăturile și standardele Cuvântului scris. Însă atâta vreme cât nu clarificăm faptul că tot adevărul inspirat

este o descoperire a iubirii lui Hristos, și că respingând un astfel de adevăr (fie în doctrină, fie în stil de viață) este același lucru cu a-L respinge pe Hristos, ne vom lăsa ascultătorii vulnerabili în fața noțiunii atât de populare acum în anumite cercuri – aceea că atât claritatea doctrinală, dar și cea și morală sunt opționale cât timp te bucuri de o "relație" cu Isus. Destul de mulți dintre noi care am crescut în adventismul modern am crescut ascultând expresii ca "doctrina e frumoasă [bună, drăguță, n.tr.], dar Isus e și mai și", "Isus este mult mai important decât standardele", "tot ceea ce avem nevoie este o relație cu Hristos", "doctrinile și standardele sunt bune, dar nu ele te vor mântui". Este ceasul, și a venit deja de mult timp, să subminăm aceste mituri iubite, și să recunoaștem că singurul Isus cu care adevărații creștini pot avea o relație este acel Isus din Scriptură, definit și în același timp supus adevărilor eterne care se găsesc acolo.

Următoarele referințe din Biblie și Spiritul Profetiei prezintă o imagine cu mult diferită a rolului adevărului divin în mântuirea noastră:

"Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința și Eu te voi lepăda" (Osea 4:6).

"Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mat. 4:4).

"Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei" (Ioan 8:31).

"Căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului" (2 Tes. 2:13).

"Tot adevărul trebuie să fie primit ca viața ce vine de la Isus. Adevărul ne curățește de orice impuritate și ne pregătește sufletul pentru prezența lui Hristos " (91).

"Primi această viață [a lui Hristos] prin primirea cuvântului Său, făcând acele lucruri pe care El le-a poruncit. Astfel devenim una cu El " (92).

"Întreaga Biblie este manifestarea lui Hristos" (93).

Hayden ne avertizează pe drept că "dragostea este un cuvânt pe care îl folosim adesea asemeni plastilinei, așezându-l oriunde dorim și totuși numindu-l dragoste" (p. 12). Din nefericire cartea sa demonstrează un efort consecvent pentru a atrage atenția oamenilor de la claritatea standardelor inspirate către un tărâm în care binele și răul sunt definite tot mai puțin de adevărul neschimbător și tot mai mult de greșit structurate categorii de "dragoste", "relații" și "concentrarea la Isus." Mereu și mereu pe parcursul cărții sale el ridică cu o mână anumite adevăruri istorice ale noastre, apoi cu cealaltă încearcă să le micșoreze forța spunând că în realitatea ele ar trebui să fie lăsate la discreția individului (pp. 74, 76-77, 88-89, 92). Indiferent dacă dorește sau nu, Hayden a așezat plastilina pe care o descrie în mâinile fraților săi de credință, oferindu-le libertatea de a o așeza la rândul lor acolo unde doresc, în sau dincolo de parametrii Inspirației.

Hayden are cu siguranță dreptate atunci când spune că predicându-L pe "Hristos, și pe El răstignit" (1 Cor. 2:2) este cel mai bun mod de a-I conduce pe alții la o schimbare care să rămână (p. 29). De asemenea citează câteva afirmații din Ellen White care vorbesc despre nevoia de a "pune securea la rădăcina pomilor", nu de a smulge câteva frunze, mai ales în ceea ce privește chestiunile de îmbrăcăminte (pp. 29, 52, 72-73) (94). Însă nu trebuie să uităm că în timp ce Pavel nu știa nimic altceva decât pe Hristos, și El răstignit (1 Cor. 2:2), el ocupă următoarele 13 capitole ale corintenilor oferind o lecție despre bine și rău în materie de

credință și stil de viață. Și cu siguranță că grija Ellenei White privitoare la faptul că sufletele convertite sunt cele mai bune mijloace ale schimbării stilului de viață, nu a reținut-o să prezinte, sub inspirație divină, o mare suită de sfaturi explicite cu privire la îmbrăcăminte, bijuterii, dietă și multe alte aspecte.

Făcând astfel nici Pavel și nici Ellen White nu au contrazis țelul lor de a cunoaște și de a predica nimic altceva în afară de Hristos. Hayden observă pe drept faptul că "a promova standardele unui stil de viață fără a-L prezenta pe Hristos nu va aduce nimic în plus decât creșterea numărului fariseilor din cadrul bisericii" (p. 30). Însă atâta vreme cât nu urmăm porunca inspirată de "a-L predica pe Hristos în lege" (95), viziunea noastră față de Hristos și lege va fi distorsionată. Mult prea mult din adventismul modern s-a concentrat asupra predicării lui Hristos fără lege, gândind că legea, doctrinele și standardele vor veni de la sine, sau își vor purta singure de grijă. Nu s-a întâmplat așa ceva. Dimpotrivă mulți au fost aduși în biserică contemporană având o viziune foarte subiectivă asupra umblării lor cu Dumnezeu. Astfel de persoane practică o religie delimitată de doar câteva elemente absolute, dacă sunt și acelea, unde identitatea de sine, exprimarea de sine și capriciile experienței dețin puterea ultimă.

3. Opiniile omenești vs. opiniile divine

Destul de frecvent în discuțiile sale referitoare la chestiunile de stil de viață, Hayden descrie polemica standardelor adventiste curente ca fiind o luptă între opiniile membrilor bisericii. De-a lungul cărții sale el discută despre polemica standardelor în biserică drept o chestiune care ține de ceea ce "noi credem", "agenda noastră", "tradiția bisericii", "gândire tradițională", "bariere făcute de om" și alți termeni similari (pp. 26, 27, 28, 33, 50, 59, 69, 74, 76, 119, 121, 122, 123, 125, 127). El citează un număr de afirmații ale Ellenei White care avertizează împotriva actului de a face din opiniile noastre norma pentru alții (96).

Aici este un sfat bun, fără îndoială. Cu siguranță că sunt momente în care opiniile omenești au devenit baza standardelor bisericii, și nu sfatul inspirat. Pare a fi o minimă stare de alertă privitoare la cuvintele lui Hayden prin care afirmă că majoritatea chestiunilor legate de stil de viață sau închinare ce despart în aceste zile biserică – inclusiv multe dintre cele pe care el le abordează în cartea sa – nu sunt o problemă de genul "vederile noastre" versus cele ale altora, ci mai degrabă, vederile noastre versus cele ale Domnului. Cititorul poate fi tulburat de convingerea evidentă a lui Hayden care susține că, pentru unitatea bisericii, cheia stă mai degrabă într-o toleranță deschisă, fără limite stricte a diversității, și nu într-o supunere necondiționată a credincioșilor față de sfatul scris al lui Dumnezeu. Puțini par să realizeze că înainte ca Isus să se roage pentru ca ucenicii Săi să fie una (Ioan 17:21), El s-a rugat ca ei să fie sfințiți prin Cuvântul adevărului (v.17,19). Cartea lui Hayden pare să fie lipsită total de principiul care nu poate greși – "puritate înainte de unitate", așa cum se desprinde din următoarele afirmații ale Ellenei White:

"Hristos cheamă la unitate. Dar El nu ne cheamă la o unire în practici greșite. Dumnezeu cerului trasează un contrast ascuțit între doctrinele pure, înobilatoare și cele false, amăgitoare. El numește păcatul și nepocăința pe adevăratul lor nume. El nu lustruiește pe făcătorul de ele cu o mantie de mortar întărit. Îndemn pe frații noștri să se unească pe o bază adevărată, scripturală " (97).

"Avem un mesaj de dat, și sunt instruită să spun poporului nostru: 'Uniți-vă, uniți-vă'. Însă noi nu trebuie să ne unim cu cei care se depărtează de credință, care dau ascultare duhurilor

înșelătoare și învățăturilor dracilor. Cu inimile noastre iubitoare, plăcute și adevărate trebuie să mergem înainte pentru a proclama solia fără a da ascultare celor ce conduc departe de adevăr" (98).

"Isus s-a rugat ca urmașii Săi să fie una; însă noi nu trebuie să sacrificăm adevărul pentru a ne asigura de această uniune, căci noi trebuie să fim sfințiți prin adevăr. Aici este temelia întregii păci adevărate. Înțelepciunea omenească va schimba toate acestea, spunând că această bază este prea îngustă. Oamenii vor încerca să asigure unitatea prin cedarea față de opinia populară, prin compromisul cu lumea, o jertfire a evlaviei vitale. Însă adevărul este baza lui Dumnezeu pentru unitatea poporului Său" (99).

Unde este oare în cartea lui Hayden acel spirit al convertitului Saul din Tars, cel care a întrebat de drumul Damascului: "Doamne, ce vrei să fac?" (Fapte 9:6)? Cum se face că pacea între unul și altul prin toleranță reciprocă este mult mai evidentă în cartea lui Hayden decât necesitatea împăcării cu Dumnezeu prin ascultarea călăuzită de Duhul Sfânt?

Referindu-se atât de adesea la opiniile omenești, "ideile noastre", "tradiția" și altele asemenea, Hayden se lasă descoperit mai mult decât și-ar fi dorit în fața acuzațiilor venite din partea teologiei liberale, un sistem de gândire care vede în marea parte a religiei, dacă nu toată religia drept un rival al presupuzițiilor omenești. Mîntea adventistă liberală va citi astfel de afirmații ale Ellenei White ca fiind asemeni celei în care scris despre starea de a fi "gânditori, nu doar reflectori ai gândurilor altor oameni" (p. 32) (100), ca un efort de a reduce natura absolută a adevărului și a face din "gândire" un exercițiu de plasare a întregii religii sub ceața unei îndoieli fără restricții. Referința favorabilă a lui Hayden la studiul așa-numit Valuegenesis study, care pretinde că tinerii adventiști nu vor, pasă-mi-te, ca biserica să fie un loc în care "să-și lase creierele la intrare" (p. 127), îl lasă periculos de vulnerabil unei mentalități tip "căutare fără restricții a adevărului", o filozofie incompatibilă pe de-a întregul cu categoriile absolute ale realității spirituale ce se găsește în Sfânta Scriptură.

În timp ce atât vârstnicii, dar și tinerii pot fi asigurați, în cuvintele Ellenei White, că "existența lui Dumnezeu, caracterul Său, plinătatea adevărului Cuvântului Său, sunt bine întemeiate de mărturia care face apel la rațiunea noastră" (101), aceeași autoare ne aduce aminte că Scriptura conține "adevăruri infinite pe care ființele finite nu reușesc să le înțeleagă" (102). Doctrinile gemene privitoare la păcat și mântuire nu pot exista fără un adevăr care să fie atât absolut, dar și accesibil omului muritor. Nici păcatul și nici mântuirea nu pot exista fără o lege care să definească lipsurile noastre și astfel să ne dezvăluie nevoia noastră după un Mântuitor (Rom. 3:20; Gal. 3:24; 1 Ioan 3:4).

4. **Mustrare și spirit de judecată**

Aproape total absentă din cartea lui Hayden este porunca divină care se găsește de atâtea ori în scrierile inspirate, și anume de a mostra și condamna răul în timp ce arăți dragostea față de făcătorul de rău. Ca atâția alții în biserica contemporană Hayden din nefericire încețoșează distincția inspirată între condamnarea inadecvată și mustrea potrivită.

Iată trei dintre afirmațiile Ellenei White pe care el le citează pe acest subiect:

"Domnul dorește ca poporul Său să urmeze alte metode decât acelea de a condamna răul, chiar dacă această condamnare este dreaptă. El dorește ca noi să facem mai mult decât doar să reacționăm față de acuzațiile adversarilor noștri care îi vor depărta și mai mult de adevăr.

Lucrarea pe care Hristos a venit să o facă în lumea noastră nu a fost aceea de a ridica baricade, de a aduce mereu aminte oamenilor faptul că sunt greșiți. Cel care speră să lumineze pe oamenii înșelați trebuie să vină alături de ei și să lucreze pentru acești oameni în dragoste. El trebuie să devină un centru de influență sfântă " (p. 26) (103).

"Vorbiți despre dragostea și umilința lui Isus, dar nu-i încurajați pe frați și pe surori să se angajeze în căutarea defectelor din îmbrăcăminte sau înfățișarea celuilalt. Unii au o plăcere în a face acest lucru, iar când mințile lor sunt întoarse în această direcție ei încep să simtă că trebuie să devină cârpacii bisericii. Se așează pe scaunul de judecată, și imediat ce văd pe unul dintre frații și surorile lor, ei se uită după ceva pe care să îl critice. Acesta este unul dintre cele mai pline de efect moduri prin care să devii îngust la minte și să ți în loc creșterea spirituală. Dumnezeu ar vrea ca ei să coboare de pe scaunul de judecată, căci El nu l-a așezat niciodată acolo" (p. 44) (104).

"Dacă Hristos este în voi 'nădejdea slavei' atunci nu veți avea nici o dispoziție de a-I privi pe alții, de a le expune greșelile. În loc de a căuta să acuzi și să condamni, scopul tău ar trebui să fie cel de a ajuta, de a binecuvânta și de a salva" (p. 123) (105).

Cu siguranță că acestea sunt afirmații bune, desăvârșite. Însă Hayden neglijează partea de a cita și multe alte afirmații în care Ellen White, ca și Scriptura (Isa. 58:1; Mat. 3:7-10; 23:2-39; Apoc. 3:19), arată nevoia de muștrare a păcatului, în dragoste dar cu fermitate. Bineînțeles că nici una dintre afirmațiile de mai sus nu interzice creștinului să arate fărădelegea. Ele ne îndeamnă pur și simplu să facem mai mult pentru păcătoși decât doar a scoate în evidență greșelile lor, și ne atrag atenția că nu ar trebui să dezvoltăm tendința de a căuta greșelile altora. Următoarele afirmații, dacă ar fi fost citate de Hayden, ar fi oferit o mult dorită echilibrare a accentuării sale în această privință:

"Astăzi este nevoie de o muștrare fermă, căci păcate ieșite din comun au despărțit pe oameni de Dumnezeu. Infidelitatea devine foarte repede o modă. 'Nu vrem ca Omul acesta să împărătească peste noi' se aude în mii de glasuri. Luca 19:14. Predicile moi predicate atât de des nu lasă o impresie care să rămână în timp; trâmbița nu dă un sunet hotărât. Oamenii nu sunt străpunși la suflet de către adevărurile pe față și ascuțite ale Cuvântului lui Dumnezeu" (106).

"Cei care au prea puțin curaj pentru a reprimă greșeala, sau care prin indolență sau lipsă de interes nu fac nici un efort hotărât pentru a curăți familia sau biserica lui Dumnezeu, sunt considerați responsabili pentru răul care poate lua naștere din neglijarea datoriei lor. Suntem la fel de responsabili de răul pe care l-am fi putut împiedica în alții prin exercitarea autorității părintești sau pastorale ca și cum ar fi fost propriul nostru rău" (107).

"În fiecare generație Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi pentru a muștra păcatul, atât cel din lume, cât și cel din biserică. Însă oamenii doresc să li se spună lucruri netulburătoare [moi, gândilătoare, n.tr.] iar adevărul curat, neprefăcut nu este acceptat. Mulți reformatori, intrând în câmpul lucrării lor, erau hotărâți să manifeste o mare prudență în atacarea păcatelor bisericii și națiunii. Ei sperau că prin exemplul unei vieți creștine curate îi vor conduce pe oameni înapoi la doctrinele Bibliei. Însă Duhul lui Dumnezeu a venit peste ei asemeni lui Ilie, pe care el-a mișcat pentru a muștra păcatele unui rege nelegiuit și ale unui popor apostaziat, ei nu s-au putut reține de la predicare pe față a cuvintelor Bibliei – doctrine pe care altfel ar fi fost reținuți să le prezinte. Ei au fost îndemnați să declare cu zel adevărul și pericolul care

amenințau sufletele. Cuvintele pe care Domnul li le-a dat ei le-au rostit, fără frica de consecințe, iar oamenii au fost siliți să ia aminte la avertizare.

"Astfel solia celui de-al treilea înger va fi proclamată" (108).

Într-o frază frumoasă, cuprinzătoare și totuși scurtă Ellen White descoperă echilibrul biblic în această privință:

"A rosti Cuvântul lui Dumnezeu cu credincioșie este o lucrare de cea mai mare importanță. Însă aceasta este o lucrare cu totul diferită de continua critică, de gândirea de rău, de depărtarea unuia de celălalt. Judecarea și muștrarea sunt două lucruri diferite. Dumnezeu a așezat asupra slujitorilor Săi lucrarea de muștrare în dragoste a celor care greșesc, însă a interzis și a denunțat judecata lipsită de rațiune atât de obișnuită între cei ce se mărturisesc a fi credincioși în adevăr" (109).

Într-una dintre afirmațiile Ellenei White pe care le citează Hayden, el pare să treacă cu vederea sublinierea aspectului central pe care Ellen White o face în această discuție asupra spiritului de judecată. Ea scrie: "Din moment ce Tatăl 'toată judecata a dat-o Fiului' (Ioan 5:22), oricine îndrăznește să judece motivele celorlalți uzurpă încă o dată prerogativele Fiului lui Dumnezeu" (p. 122) (110). De observat că judecata care este interzisă oamenilor are de-a face cu motivațiile, pe care numai Dumnezeu singur le poate citi din moment ce numai El singur poate cunoaște inima (1 Împ. 8:39). Acest fapt ne conduce către o înțelegere foarte sobră, adesea ironică.

Afirmațiile de mai sus ale Ellenei White care ne avertizează împotriva judecării și găsirii de greșeli vorbesc despre niște oameni care "caută să găsească ceva de criticat" (111), care "caută să acuze și să condamne" (112). Cu alte cuvinte există persoane care doresc să arate greșelile altora. Și totuși fragmentele pe care le-am citit și care vorbesc despre nevoia de a muștra păcatul, se referă la cei care fac astfel pentru că Duhul Sfânt îi silește să facă ceea ce ei nu ar vrea să facă (113). Cine altcineva în afară de Dumnezeu este îndeajuns de înțelept pentru a cunoaște motivele unui muștrător? De ce presupunem adesea că cel care ne arată păcatele se bucură de ceea ce face? Oare noi, în zelul nostru de a corecta ceea ce ni se pare a fi un spirit de judecată, nu ne complacem în același fel de judecată a motivelor, judecată împotriva căreia ne avertizează Inspirația?

5. Distorsionarea conceptului de "libertate religioasă"

De multe ori în cartea sa Hayden invocă termeni ca "libertate religioasă", "drepturile omului" și "libertatea de conștiință" ca o pledoarie pentru o toleranță mai mare în biserică față de stilul de viață și chestiunile privitoare la modul de închinare (pp. 27, 67, 74, 77, 89, 123). Într-una dintre cele mai puternice afirmații dintre cele mai puternice, Hayden sugerează că cei care caută să înalțe standardele în Adventism cu privire la dietă, îmbrăcăminte, muzică, etc., se vor uni în cele din urmă cu forțele ce promovează legiel duminicale, din moment ce ei, se presupune, au "dezvoltat un caracter care crede că știe ce este cel mai bine pentru oricare altcineva" (p. 123).

Aceasta nu este prima dată când cineva din Adventism a încercat să distorsioneze principii de dorit al libertății religioase în numele unui pluralism doctrinal sau al stilurilor de viață în cadrul bisericii. Ca un student cu vechime al implicațiilor teologice și politice ale conceptului

de libertate religioasă, mărturisesc că sunt mai mult decât ocazional deranjat de astfel de distorsiuni.

Pentru concurență, așa după cum el însuși admite, Hayden crede că biserica învață într-adevăr câteva principii absolute care merită să fie înălțate (p. 79). Dacă este așa, este numai corect să presupunem că el va considera violările prelungite ale unor astfel de principii ca meritând corecția în dragoste, dar fermă venită din partea trupului lui Hristos, inclusiv posibilitatea de a fi eliminat din administrația bisericii sau din frățietate. Cei care caută să înalțe standardele despre care Hayden crede că nu sunt atât de ferm delimitate (strict bune și strict rele), nu consideră că e bine să acționeze mai puțin privitor la aceste chestiuni. Atât Hayden, dar și oponenții lui teologici sunt de acord că sunt anumite standarde demne de a fi promovate, chiar dacă rezultatul va fi divizarea. Singura diferență este cea privitoare la identitatea acelor aspecte care aduc divizarea. La urma urmelor, dacă înlăturarea oamenilor din administrația bisericii sau din frățietate pe baza unor chestiuni de doctrină sau de stil de viață este o violare a libertății religioase, atunci este corect să spunem că și Hayden crede într-o violare a unei astfel de libertăți.

Dacă Hayden dorește să vorbească despre aspecte esențiale versus aspecte neesențiale, acesta este un lucru. Dar a vorbi despre ele ca și cum libertatea religioasă este în pericol atunci când standardele sunt promovate înseamnă a aduce întreaga discuție într-o nefericită confuzie. Baza principiului libertății religioase este reverența lui Dumnezeu față de liberul arbitru, cel mai bine reprezentată de gestul lui Dumnezeu de a așeza atât pomul vieții cât și cel al cunoștinței binelui și răului în mijlocul Edenului (Gen. 2:9). Acest principiu se extinde atât asupra acelor care practică un fals sistem de închinare, cât și asupra celor ce au un adevărat sistem de închinare, asupra acelor care are căror vieți private sunt o ascultare de Dumnezeu, ca și a celor ce nu. De aceea Ellen White scrie:

"De ce a permis Dumnezeu această înfricoșătoare fărădelege, ca oamenii să fie făcuți liberi? La această întrebare nu poate fi decât un singur răspuns. Pentru că EL a știut nimicnicia oricărei ascultări forțate, și de aceea, libertatea de a păcătui a fost o cerință necesară posibilității neprihănirii" (114).

Hayden poate că nu se gândește la surle și trâmbițe care să constituie un fals sistem de închinare (pp. 77-79), însă credem că ar fi de acord cu concedierea unui pastor adventist care decide că Sabatul adevărat este duminica. Oare o astfel de eliminare ar constitui o violare a libertății religioase? Cu siguranță nu, pentru că biserica este o organizație voluntară, iar calitatea de membru este un privilegiu, nu un drept. Dacă prin contrast adventiștii ar trebui să încerce să impună legi pentru a-i forța pe oameni să se închină Sâmbăta, sau să interzică producătorilor de muzică rock desfășurarea afacerilor lor, atunci gestul ar fi o violare constrângătoare a drepturilor celorlalți, din moment ce într-o Americă liberă nimeni nu ar nevoie să se supună vreunei credințe religioase sau unor principii de stil de viață relaționate cu vreo credință.

Pe scurt, violarea libertății religioase implică forțarea voinței, și nu recunoașterea de către biserică a acceptării sau respingerii personale a unui om a principiilor bisericii respective, indiferent dacă este vorba de admiterea sau excluderea din conducere sau frățietate. Este numai corect pentru Hayden să îndemne ca membrilor să li se ofere libertatea în chestiunile de stil de viață care nu sunt clarificate de către Inspirație. Însă a compara metodologia normativă a bisericii vizavi de orice standard cu viitoarea criză a legii duminicale înseamnă a

încurca varza cu capra. Chiar și cei mai conservativi adventiști ar apăra dreptul unui membru care a fost exclus să practice convingerile sale fără teama unei imixtiuni civile. (Membrii conservativi, mai ales suporterii pe față ai organizațiilor și serviciilor autofinanțate [self-supporting ministries, n.tr.], au demonstrat o astfel de toleranță prin opoziția lor față de procesul în instanță al Conferinței Generale împotriva SDA Kinship, o organizație de așa-numiți "homosexuali adventiști", proces intentat pentru interzicerea folosirii numelui de adventist de către această organizație. În timp ce adventiștii conservatori favorizează cu siguranță excluderea unor astfel de persoane, ei nu cred că astfel de persoane ar trebui să fie obligate să nu folosească numele de adventist, chiar dacă un astfel de uz este evident într-un spirit ipocrit.)

Biserica nu violează libertatea nimănui în cazul în care exclude un membru dintr-o funcție și/sau din frățietate dacă acel membru persistă în respingerea unei doctrine sau a unui standard chiar după ce a fost în dragoste consiliat pe respectiva problemă. Metoda lui Hayden de a folosi acest concept în pledoaria pentru mai multă toleranță cu privire la diferitele stiluri de viață aduce mai mult confuzie decât clarificare a chestiunilor în discuție.

Podoabe – bijuterii

Discutând despre anumite aspecte ale stilului de viață, Hayden adesea încalcă linia între claritate și ambiguitate astfel încât își lasă cititorii întrebându-se cu privire la care este poziția pe care o are în realitate scriitorul.

Nicăieri nu este această confuzie mai evidentă decât la discuția despre bijuterii. Capitolul lui Hayden pe acest subiect este înțesat cu presupuneri nedovedite, cu eforturi de a înmuia/slăbi cuvintele directe ale Scripturii, dar și cu argumente atât discreditate, cât și irelevante.

Hayden încearcă să înmoaie forța pasajelor Vechiului Testament în care se vorbește împotriva împodobirii, pretinzând că acestea nu erau atât de mult avertizări împotriva bijuteriilor, cât împotriva ornamentelor dedicate idolatriei (pp. 57, 60). El citează speculațiile cercetătorilor mai degrabă decât evidențele Scripturii în sine, ca o bază a concluziilor sale (pp. 57, 60). Astfel de argumente sunt prea puțin consecvente cu dorința sa de a "lăsa greutatea dovezii biblice pentru a determina concluziile noastre", și nu tradiția omenească (p. 59).

Este interesant că Hayden neglijează citarea probabil a celui mai puternic pasaj al Vechiului Testament împotriva purtării de podoabe, în evenimentul care a urmat imediat după apostazia vițelului de aur:

"Când a auzit poporul aceste triste cuvinte, toți s-au întristat; și nimeni nu și-a pus podoabele pe el. Și Domnul a zis lui Moise: 'Voi sunteți un popor încăpățânat; numai o clipă dacă M-aș sui în mijlocul tău te-aș prăpădi. Aruncă-ți acum podoabele de pe tine, și voi vedea ce-ți voi face.' Copiii lui Israel și-au scos de pe ei podoabele, și au plecat de la muntele Horeb" (Ex. 33:4-6).

Hayden critică în special practica evangheliștilor adventiști conservatori care solicită candidaților la botez să renunțe la bijuterii înainte de actul botezului (pp. 67,70). Totuși, dacă citim fragmentul de mai sus împreună cu Geneza 35:4 și alte apeluri biblice referitoare la eliminarea anumitor lucruri, practica noastră tradițională/istorică în această privință este ușor de perceput ca fiind una bazată pe Biblie. Este bine să nu uităm că multe practici din viețile oamenilor sunt private, cunoscute în special de ei înșiși, de cei mai apropiați, și în multe

cazuri numai de singur Dumnezeu. Dacă biserica nu ia la cunoștință de astfel de infracțiuni, atunci numai Dumnezeu se poate ocupa de ele. Însă violările evidente ale sfatului Domnului în viețile oamenilor trebuiesc să fie denumite pe adevăratul lor nume de către câștigătorii de suflete, totuși nu oricum, ci la vremea și locul potrivit. Motivul pentru care chestiunea bijuteriilor a fost atât de proeminentă în discursurile noastre privitoare la problema standardelor este una concretă, pentru că este atât de evidentă.

Hayden întreabă la un moment dat: "Cum se face că dacă cineva conduce o mașină de marcă privim acest lucru ca pe ceva de admirat, în timp ce condamnăm o tânără femeie pentru perechea ei de cercei de numai 10 dolari?" (p. 58). Deși acest argument este adesea auzit între criticii poziției noastre istorice asupra bijuteriilor, el este atât nesănătos, cât și periculos, și asta pentru următoarele motive:

În primul rând, numai Dumnezeu poate fi sigur dacă o mașină de marcă este condusă doar de fațadă/show [pentru a se da mare, n.tr.], sau este, ca instrument, mult mai de încredere pe termen lung și astfel o mai bună folosire a banilor Domnului. La urma urmelor, o mașină de lux oferă cel puțin funcția practică a transportului. Cerceii de zece dolari, prin contrast, sunt pur și simplu ornamentali, purtați întru-totul pentru spectacol, și astfel constituind o depărtare de la umilința în îmbrăcăminte și împodobire pe care Dumnezeu, în Scriptură, o cere de la creștini (1 Tim. 2:9-10; 1 Pet. 3:3-4). Și chiar dacă unii poate nu vor considera bijuteriile de zece dolari "aur... mărgăritare" (1 Tim. 2:9), este cinstit să spunem că bijuteriile ieftine în sine sunt făcute să pară scumpe, și astfel nu este ușor să fie deosebite de către observatorul ocazional de bijuteriile cu adevărat scumpe.

Un al doilea motiv pentru care problema în discuție nu este bine pusă este modul în care ignoră metoda lui Dumnezeu de a lucra în istoria vizavi de diferite aspecte și evenimente. Dumnezeu folosește adesea anumite chestiuni sau evenimente în însemnările sacre pentru a ilustra viziunea Sa a unui principiu dezvoltat/lărgit. Spre exemplu putem să ne aducem aminte de momentul în care Dumnezeu l-a lovit pe Uza de moarte atunci când el s-a atins de chivot (2 Sam. 6:6-7). Și totuși, în timpul Revoluției Franceze, necredincioșii au ridicat pumnii strânși spre Dumnezeu, au ars Biblia pe străzi, L-au înlocuit pe Dumnezeu din ceruri cu o femeie ușoară (115). După câte știu nici unul dintre acești hulitori nu a fost lovit de moarte, deși sacrilegiul lor pare să fi întrecut pe cel al lui Uza. Ce putem spune despre Anania și Safira, care au păstrat pentru ei banii promiși pentru lucrarea lui Dumnezeu (Fapte 5:1-11)? De ce i-a lovit Dumnezeu de moarte, și totuși nu face la fel cu televangheliștii din vremurile noastre care delapidază mult mai mult? Este oare Dumnezeu inconsecvent unora dându-le pedeapsa directă și imediată, iar pe alții lăsându-i nepedepsiți?

Dumnezeu nu este niciodată inconsecvent. Așa după cum El ilustrează viziunea Sa a unor principii lărgite în cazurile lui Uza, Anania, tot la fel El ilustrează viziunea Sa a unui principiu lărgit al poziției Biblicii împotriva împodobirilor trupului. După cum multe fapte de o natură asemănătoare faptelor lui Uza sau Anania, dar mai rele, au trecut nepedepsite, tot la fel multe probleme legate de împodobire, cu mult mai importante decât bijuteriile, trec nemenționate în Scriptură. Dumnezeu așteaptă de la noi ca pur și simplu să ne folosim de o judecată sfințită în aplicarea acestor principii către alte practici, tot la fel după cum El așteaptă de la noi să înțelegem nevoia după reverență și slujire din experiențele lui Uza și Anania. Însă nu putem să ignorăm aplicațiile biblice specifice ale principiului împodobirii în chestiunea bijuteriilor numai pentru motivul că Scriptura nu aplică în mod specific același principiu unor

suite întregi de alte practici. În alte practici s-ar putea să nu știm exact unde se trage linia de demarcație. Însă acolo un Biblia o trage pentru noi, ar fi bine să o onorăm.

Dar probabil că cel mai mare pericol în argumentul prezentat este implicația sa potrivit căreia ipocrizia unora în cazul unei anumite chestiuni este privită ca o scuză legitimă pentru ignorarea acelei probleme pe de-a întregul, sau cel puțin lăsând pe fiecare în parte să facă așa cum îi taie capul în privința respectivă. Inconsecvența unuia nu este niciodată o scuză pentru neascultarea noastră față de sfatul lui Dumnezeu. Nu îmi este permis să arunc la gunoi unul din standardele lui Dumnezeu doar pentru că alții sunt ipocriți în modul de susținere și promovare a aceluia standard. Răspunsul în fața ipocriziei și inconsecvenței nu este acela de a lăsa pe fiecare să facă ce este mai bine după mintea sa (Jud. 21:25). Mai degrabă, răspunsul este acela de a fi consecvent ascultător al tuturor principiilor și standardelor lui Dumnezeu prin puterea pe care El ne-o oferă cu bucurie și fără plată (Fil. 4:13).

Hayden descrie bijuteriile care l-au împodobit pe Lucifer în poziția sa dinaintea de cădere (Eze. 28:13-15) (pp. 59, 62), pe cele din grădina Eden (Gen. 2:10-12) (p. 59), dar și pe cele din temelii și structura Noului Ierusalim (Apoc. 21) (p. 61). Atunci când se referă la aceste aspecte el trece cumva pe lângă problemă, căci, involuntar recunoaște faptul că în cer Dumnezeu "ne va da aceste lucruri bune atunci când vom ști să le purtăm așa cum se cuvinte" (p. 66). Este chiar bine spus, dar nu am ajuns acolo încă. Iar sfatul Scripturii în această chestiune face evident faptul că nu suntem în stare să ne însușim astfel de daruri până când nu vom intra pe porțile slavei.

Spre aprecierea lui Hayden, el indică anumite deficiențe în susținerea argumentului înaintat adesea în comparația femeii curate din Apocalipsa 12 cu desfrânata din Apocalipsa 17 (pp. 61-62). Însă cade într-o cursă asemănătoare când folosește pasaje ca Isaia 61:10 și Ezechiel 16:7-14 ca dovezi că Dumnezeu privește favorabil bijuteriile (pp. 60, 61). Ambele aceste pasaje sunt tot atât de simbolice ca și cele pe care le folosește Apocalipsa în descriere bisericii adevărate și a celei false. Isaia 61:10 vorbește despre modul în care "M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca pe o mireasă împodobită cu sculele ei." Cu alte cuvinte, bijuteriile reprezintă în acest caz neprihănirea lui Hristos, așa după cum Isus a folosit metafora vinului nou pentru a reprezenta Evanghelia (Mat. 9:17; Marcu 2:22; Luca 5:37). Dar afirmația lui Isaia nu poate fi văzută ca o permisiune de a purta bijuterii, nu mai mult decât poate fi luată afirmația lui Isus despre vinul cel nou, reprezentând Evanghelia, ca un motiv de a bea de acum încolo vin (Expresia "vinul cel nou" în Noul Testament este folosită fără echivoc cu referire la vinul fermentat; vezi Fapte 2:13,15).

Fragmentul din Ezechiel 16 este la fel de simbolic. Ierusalimul nu era literal o fetiță nou-născută cu buricul netăiat, zăcând undeva în sânge (v. 4,6). Și nici nu a devenit în realitate o femeie cu sâni și păr lung (v. 7). Ornamentele descrise în v. 11-13 sunt tot la fel de simbolice, reprezentând prosperitatea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său. Ca și fragmentul din Isaia, aici nu este o discuție privitoare la ce trebuie sau ce nu trebuie să poarte. A folosi aceste versete pentru a demonstra oportunitatea bijuteriilor ar fi ca și cum am folosi parabola lucrătorilor vici veniți în ceasul al unsprezecelea din Matei 20 pentru a demonstra că metoda lucrătorilor plătiți cu ora este contrară Scripturii. Simbolurile, ca și parabolele, nu trebuiesc luate literal..

Hayden întreabă la un moment dat: "Oare este prea exagerat, în cazul acesta, să credem că poate fi și cineva al cărui devotament față de Dumnezeu să rămână neschimbat în ciuda purtării bijuteriilor? Ce putem spune despre marele lanț de aur pe care faraonul egiptean l-a pus la gâtul lui Iosif (Gen. 41:42)? Oare i-a afectat devotamentul față de Dumnezeu? (pp. 66-67).

Da, este prea exagerat, pentru că Biblia ne cere să nu purtăm astfel de lucruri în starea noastră căzută (Ex. 33:4-6; 1 Tim. 2:9-10; 1 Pet. 3:3-4). A folosi exemplul lanțului de aur de la gâtul lui Iosif înseamnă a ignora faptul că viața unui singur personaj biblic ne este dată ca exemplu, iar acesta este Isus (1 Pet. 2:21-22; 1 Ioan 3:2-3,7). Ne putem întreba pe bună dreptate apoi dacă mulțimea nevestelor lui David a afectat statutul lui de om după inima lui Dumnezeu, sau dacă faptul că Filimon a avut sclavi i-a afectat devotamentul său de creștin. Sfatul clar al Inspirației privind modul în care trebuie să trăim nu poate fi contramandat de dovezile din viața personajelor biblice, din moment ce nici unul în afară de Isus nu ne este dat ca exemplu de stil de viață.

Hayden ignoră cu totul acest aspect atunci când încearcă să micșoreze impactul puternic al textului din 1 Pet. 3:3-4 asupra chestiunii bijuteriilor, aducând aminte cititorilor că Avraam i-a oferit bijuterii Rebecăi (Gen. 24:22,50,53), și că Sara, despre care Petru afirmă în acest context că este de privit ca un model de supunere a femeilor creștine față de soții lor (1 Pet. 3:5-7), probabil a purtat și ea bijuterii (p. 68). Însă, așa cum afirmă Hayden însuși (p. 68), aceasta este o speculație. Iar pentru acest autor, a pretinde că, dacă nu reușim să permitem ca modelul Sarei, cu presupusele ei bijuterii, să ne modifice concluziile noastre despre purtarea bijuteriilor care se nasc în parte din acest fragment biblic, "atunci Petru a făcut o alegere ne semnificativă a unui model de urmat pentru a prezenta solia sa anti-împodobire" (p. 68), înseamnă să faci din speculație contramandarea sfatului explicit venit din Cuvântul lui Dumnezeu. Este cu totul întristător faptul că astfel de argumente șubrede sunt înaintate ca soluții veritabile pentru conflictele din biserică.

Hayden scrie la un moment dat: "Așa după cum unii acoperă lipsa relației lor cu Hristos (mândria) prin împodobiri exterioare, tot la fel creștinii conservatori își pot acoperi lipsa lui Hristos (mândria) prin abținerea de la purtarea podoabelor" (p. 65). Cu siguranță că așa ceva se poate întâmpla. Însă fariseul din parabola lui Hristos se lauda că el nu era un hrăpăreț, nedrept sau preacurvar (Luca 18:11). Doar pentru faptul că mândria poate lua locul umilinței în aderarea noastră la standarde nu înseamnă că standardele în ele însele sunt invalidate. Hayden încearcă să micșoreze impactul puternic al textului din 1 Tim. 2:9-10 relativ la bijuterii tot la fel cum o face cu pasajul din 1 Petru. El ne aduce aminte cum textul din 1 Tim. 2:8 vorbește despre ridicarea unor mâini curate către Domnul, și cum versetele 11-12 vorbesc despre femeie, care trebuie să stea în tăcere (p. 69). El protestează față de faptul că mulți adventiști ar pretinde că a intrat pentecostalismul în biserică dacă oamenii și-ar ridica mâinile la rugăciune, și de asemenea față de faptul că, evident, noi nu luăm literal acest pasaj din moment ce permitem femeilor să învețe și să vorbească în biserică. Aici, încă o dată, Hayden creează o confuzie nenesară. Totalitatea pasajelor lui Pavel clarifică înțelesul rolului pe care femeia trebuie să îl aibă în biserică, inclusiv aspectele legate de tăcere și autoritate, și numai puțini, dacă sunt vreunii, s-ar lua la harță pentru ridicarea mâinilor în rugăciune dacă nu ar fi vorba și de stilul irreverent de închinare și teologia harului ieftin care acompaniază atât de des astfel de practici.

Ocupându-se și de sensibilă problemă a verighetii Hayden ne aduce înaintea referințele Ellenei White la unele persoane care poartă cu convingere verigheta în țările unde acest obicei este imperativ (p. 71) (116). Însă pretenția sa că decizia din anul 1986 a Diviziunii Nord-Americane de a permite folosirea verighetii pe teritoriul său a fost luată "pentru că un mare număr de membri ai bisericii din țări în care purtarea verighetii este un obicei s-au mutat în America de Nord" (p. 71), va fi pe drept pusă la îndoială de mulți din America de Nord care continuă să fie deranjați/tulburați de această practică.

Ar fi bine să comparăm folosirea verighetii din America cu realitățile din alte părți ale lumii adventiste. Un fost coleg de cameră cu mine, originar din Etiopia, spunea că în timp ce adventiștii din țara sa purtau verigheta, ei renunțau la toate celelalte bijuterii atunci când acceptau credința noastră. Alți prieteni din diferite părți ale lumii mi-au confirmat că acesta este modelul în mijlocul adventiștilor și în țările lor. Dar, în timp ce practica adventiștilor din lumea a treia în această privință pare a fi mai degrabă o încuviințare/adaptare silită față de un imperativ cultural, America pare să fie mai degrabă în situația unei încuviințări dorite. În contrast cu lumea a treia, acceptarea verighetii în adventismul american a dus la acceptarea inelelor de logodnă, a cerceilor, a lănțișoarelor, etc. Este deci dificil pentru mulți adventiști americani să vadă comentariile Ellenei White privitoare la o încuviințare conștientă a unui obicei social imperativ ca aplicându-se la diviziunea de baștină a bisericii.

Când scriu aceste rânduri sunt martorul unei scene dintr-o biserică apropiată care tocmai a fost zguduită de anunțul unui membru ce intenționează să divorțeze de soția sa. Sigur că este o tragedie extremă oriunde s-ar întâmpla așa ceva. Dar ceea ce adaugă supremă ironie acestei tragedii este faptul că acest cuplu și-a apărât în mod repetat dreptul de a purta verighetele și de a ocupa în același timp o funcție în biserică, în ciuda repetatelor sfaturi venite din partea celorlalți membri cu privire la impactul diviziv al acțiunilor lor. Un alt cuplu din biserică, care la fel făceau pe grozavii cu inelele lor țipătoare atunci când un pastor a predicat împotriva bijuteriilor, s-a destrămat de atunci. Asta nu înseamnă că verighetele distrug căsniciile, ci doar că popularitatea crescută a inelului pare să nu fi contribuit la creșterea respectului pentru relația pe care se presupune că o simbolizează. Aspectul central este acela că spiritul exprimării de sine, al auto-suficienței care disprețuiește orice limitare – fie că vine din sfatul inspirat, fie din conștiința altora – este distructiv pentru relația noastră unii cu alții și cu Dumnezeu. Spre lauda lui Hayden, el evidențiază cu dreptate nevoia ca un astfel de spirit să fie potolit pentru a nu-i face pe alții să se poticnească (pp. 71-72).

Hayden citează o afirmație a Ellenei White, după câte se pare la subiectul aflat în discuție aici: "Este prea târziu să mai devenim entuziaști cu privire la a face un test din această problemă" (p. 72) (117). Însă în context, această afirmație se referă la aceia care încercau să reînvie reforma în îmbrăcăminte ca un model exact de urmat de către toate femeile adventiste. În acest context în referirea făcută de scriitoare nu era vorba de ornamentele trupului. Deși relaționate, aceste chestiuni nu sunt tocmai identice.

Hayden scrie: "Doar pentru că Biserica Adventistă poate pierde bătălia cu bijuteriile nu înseamnă că noi trebuie să pierdem bătălia asupra sufletelor" (p. 74). Însă el pare a nu înțelege că depărtarea de sfatul inspirat este pierderea bătăliei asupra sufletelor! Hayden vede acestea și alte aspecte ale stilului de viață la care face referire în cartea sa ca fiind minore (p. 126) – și probabil că, atunci când sunt comparate cu multe altele, chiar sunt. El scrie pe un ton auzit adesea între adventiștii moderni: "Ceea ce contează nu sunt bijuteriile, ci Isus

Hristos" (p. 74). Însă Isus a fost acela care a afirmat, referindu-se la lucrurile mici: "Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari" (Luca 16:10). Dacă vom căuta cu adevărat o abordare hristocentrică a acestor chestiuni, atunci este vremea pentru a lua în serios cuvintele lui Isus Însuși.

Închinare

Dincolo de bijuterii, aceasta poate fi problema cea mai discutabilă din suita de standarde ale bisericii din momentul de față.

Diferită de abordarea bijuteriilor, unde cel puțin a încercat să facă referiri la dovezile inspirate folosite pentru sprijinirea poziției noastre tradiționale/istorice, Hayden lasă cu totul nemenționate foarte puternicele afirmații ale Ellenei White în care avertizează cu privire la formele de închinare care divizează acum adventismul contemporan.

Hayden nu își întărește credibilitatea sau maturitatea dialogului său în biserică atunci când hrănește mitul conform căruia dezbaterea asupra muzicii este doar un conflict între generații. El scrie despre "un stil de muzică mult mai contemporan care își propune să ajungă la noua generație" (p. 25), și despre "adaptarea la noile preferințe ale tinerilor în materie de muzică" (p. 98). Însă aici nu este o problemă între tineri și bătrâni, iar a o descrie ca fiind atât de ne semnificativă înseamnă a diviza biserica și familia. Mulți oameni în vârstă din biserică din America de Nord nu văd nimic rău în parte din stilurile controversate ale muzicii, și mult mai mulți tineri decât cred unii percep această starea actuală de lucruri ca pe o insultă adresată spiritualității lor și ca pe un substitut frivol pentru adevărata închinare.

Cu privire la drama teatrală Hayden scrie că "ceea ce determină calificativul unei drame ca bună sau rea este natura impresiilor pe care aceasta le determină" (p. 78). "Pot fi drame creștine sfințite, pentru că nu toate dramele lasă impresii rele" (p. 79).

Dar cum putem oare să împăcăm aceste comentarii cu următoarele afirmații venite prin scrierile slujitoarei lui Dumnezeu?

"Nici măcar o iotă sau o liniuță din orice este teatral nu trebuie să fie adusă în lucrarea noastră. Cauza lui Dumnezeu trebuie să aibă o modelare sacră, cerească. Fie ca tot ceea ce este în legătură cu împărtășirea soliei pentru această vreme să poarte amprenta divină. Faceți ca nimic din ceea ce este teatral să nu fie permis, căci altfel s-ar strica sfințenia lucrării."

"Sunt instruită să spun că ne vom întâlni cu tot felul de experiențe și că oamenii vor încerca să aducă tot felul de prestații ciudate în lucrarea lui Dumnezeu. Am întâlnit astfel de lucruri în multe locuri. În primele mele lucrări [ca străduințe în lucrare, nu ca realizări literare, n.tr.] solia a fost dată ca orice prestație teatrală aflată în legătură cu predicarea adevărului prezent să fie descurajată și interzisă" (118).

Auzim astăzi tot mai mult de "clown ministries" [slujire/servicii de măscărici, n.tr.] care sunt prestate de sau pentru copii și tineri în biserică. Însă Ellen White ne-a oferit un foarte specific avertisment și în această privință:

"Trebuie să studiem metode prin care să predicăm Evanghelia celor săraci și dărămați, degradați de umanitate. Dar să nu creadă nimeni că Dumnezeu va aproba o metodă care va solicita unui om să acționeze în lucrarea sa ca un clown sau ca un om care și-a pierdut simțurile. Astfel de metode sunt cu totul nenesare și nepotrivite" (119).

Cine se poate îndoii în biserica contemporană de forța, solemnitatea și relevanța următoarei citări a unei predicții semnate de Ellen White?

"Lucrurile pe care le-ai descris ca având loc în Indiana, Domnul mi le-a arătat că vor avea loc chiar înaintea timpului de probă. Va fi dat pe față orice lucru scandalos. Vor fi strigăte, cu tobe, muzică și dansuri. Simțurile ființelor raționale vor deveni atât de confuze încât nu se va mai putea pune încredere în ele pentru a lua deciziile cele mai bune. Iar asta se numește a fi mânat de Duhul Sfânt."

"Duhul Sfânt nu se descoperă niciodată pe Sine prin astfel de metode, într-un astfel de balamuc zgomotos. Aceasta este o invenție a Satanei pentru a acoperi metodele sale ingenioase de a face fără efect adevărul pur, sincer, elevator, înnobilitor, sfințitor pentru această vreme. ... Nici o încurajare nu ar trebui să fie acordată acestui fel de închinare. ... Am fost instruită să spun că la aceste demonstrații sunt prezenți demoni în formă de oameni." "Lucrurile care au fost în trecut vor mai fi și în viitor. Satana va face din muzică o cursă prin felul în care ea este prezentată. Dumnezeu cheamă pe poporul Său, care are lumina înaintea sa din Cuvânt și din Mărturie, să citească și să judece, să ia aminte" (120).

Chiar săptămâna trecută am susținut un altar de seară al tinerilor la care m-am referit la subiectul închinării, și am citit afirmația de mai sus. Tinerii au fost uimiți că Ellen White a făcut o astfel de predicție explicită a evenimentelor care acum au loc în biserică. Hayden scrie la un moment dat: "Atunci când instrumentele și strigătele puternice eclipsează mesajul intenționat, atunci nu mai contează pentru mine dacă acel cântec este sau nu referitor la Isus. Personal am îndoiești față de așa ceva" (p. 80). Pe cât de bune pare a fi, afirmațiile Ellenei White clarifică faptul că nu "îndoielele personale" față de astfel de aspirații către Dumnezeu sunt aici chestiunea centrală. Aici apare problema reverenței față de Dumnezeu cel tare al cerurilor. Apelurile ambigue ale lui Hayden referitoare la "libertate religioasă" și toleranță nelimitată față de aspectele muzicii (pp. 76, 77, 82) oferă o minimă speranță a clarificării discuțiilor adventiste curente pe această problemă atâta vreme cât nu sunt luate în seamă sfaturile clare ale Inspirației, așa cum apar ele mai sus. Membrii conservatori ai bisericii cunosc prea bine aceste afirmații, și nu vor fi convinși de discursurile ambigue referitoare la "libertate" să permită politicos desfășurarea de servicii divine acolo unde Ellen White spune că sunt prezenți demonii. Nici un fel de raționament sau analiză gramaticală a cuvintelor nu poate contracara realitatea că această predicție a profetului lui Dumnezeu se împlinește în multe dintre formele de închinare și în tehnicile de "creștere a bisericii" care sunt aduse acum în adventismul contemporan.

Hayden sfătuiește cu înțelepciune într-o porțiune a cărții sale că "este imperativ să învățăm să fim conduși și guvernați de principii sfinte în locul unor mofturi, mișcări și opinii populare" (p. 35). Nici un alt sfat nu ar putea fi mai relevant pentru înfierbântarea [excitement, n.tr.] actuală vizavi de metodele "creșterii bisericii" din adventismul contemporan, mare parte a rădăcinilor acesteia pornind din megabisericele populare ca Willow Creek și altele, care pun la pământ ascultarea și alte adevăruri de calibrul creștinismului de dragul umplerii locurilor din sală (121). Este cu totul uimitor să vezi adventiști rătăcind dincolo de granițele noastre pentru a copia metode de câștigare de suflete, atâta vreme cât mulți dintre noi lasă ca volumele Evangelism, Christian Service, Welfare Ministry și Ministry of Healing să adune praful pe rafturile noastre!

Însă, va întreba cineva, cum vom putea trasa o linie despărțitoare între aspectele legate de muzică? Cred că cheia stă în afirmația pe care tocmai am citat-o, acolo unde Ellen White vorbește despre lucrarea de a face fără efect "adevărul pur, sincer, elevador, înnobilit și sfințitor pentru această vreme" (122). Cu alte cuvinte, dacă ceea ce unii numesc program de "reînviore a închinării" va face ca unii membri să ignore sau să nege "adevărul sfințitor pentru această vreme" – o frază consecvent folosită de Ellen White pentru a descrie solia noastră unică, bazată pe Biblie și hristocentrică – atunci puteți fi siguri că este vorba despre o falsă reînviore.

Trebuie să punem și anumite întrebări foarte la obiect privitoare la acele stiluri de închinare "seeker-sensitive", "culturally relevant" [maniere de închinare în care accentul este pus mai mult pe individ, pe așteptările sale decât pe mesaj, acesta din urmă fiind supus primului și adaptat cultural la vremea și contextul vieții închinătorului contemporan] pe care unii le promovează între noi – întrebări care trec dincolo de specificațiile să zicem importante ale muzicii în chestiunile mult mai fundamentale ale seriozității doctrinale și morale. În aceste noi biserici adventiste "seeker-sensitive", este sau nu accentuată solia noastră doctrinală unică? Li se aduce aminte membrilor că de la anul 1844 încoace trăim perioada antitipică a Zilei Judecării, în care trebuie să ne smerim sufletele și să ne cercetăm inimile pentru a evalua starea noastră față de Dumnezeu? Sunt sau nu accentuate semnele iminentei revenirii a Domnului Isus în aceste biserici? Sunt sau nu promovate în aceste biserici standardele Bibliei-Spiritului Profetic referitoare la relații, sănătate, înfățișare/împodobire, păzirea Sabatului, etc.? Accentuează sau nu aceste biserici doctrina Bibliei privitoare la biruința totală asupra păcatului de partea aceasta a cerului [cât vom fi încă pe pământ, n.tr.]? Sau se pune accentul în special pe o "Evanghelie" a harului și a mântuirii care trece cu vederea și marginalizează necesitatea ascultării?

Aici este locul unde aspectele legate de închinare și de creșterea bisericii își dau arama pe față. Credincioșia față de adevărul inspirat este singura cale de creștere a bisericii și de aducere înapoi a foștilor membri. Cu siguranță că au fost vremuri când asprimea, cuvintele nepoliticoase și un spirit de condamnare au condus pe unii membri sau interesele lor departe de biserică. Împietirea între compasiunea Domnului și curajul Său trebuie să fie întotdeauna ținta lucrătorilor lui Dumnezeu. Însă orice efort de a minimaliza fațetele mai ascuțite ale adevărului de dragul numărului este o trădare a Mântuitorului nostru, care, așa după cum Hayden admite pe bună dreptate (p. 81), a învățat pe urmașii Săi să I se închine "în duh și în adevăr" (Ioan 4:23-24). Următoarea afirmație a Ellenei White ne oferă o serioasă avertizare în această privință:

"Se face prea multă lucrare pripită de a adăuga nume la registrele bisericii. Defecte serioase se văd în caracterul unora dintre cei care se unesc cu biserica. Cei care îi admit spun: Întâi îi vom primi în biserică, iar apoi îi vom schimba. Dar asta este o greșeală. Prima lucrare care trebuie să fie făcută este lucrarea de reformă. Rugați-vă pentru ei, vorbiți cu ei, dar nu le permiteți să se unească cu poporul lui într-o relație a bisericii atâta vreme cât nu se vor hotărî să ofere dovezi evidente ale lucrării Duhului Sfânt în inimile lor" (123).

La un moment dat Hayden sugerează că noi botezăm oameni în biserică ce nu au renunțat pe deplin la folosirea tutunului (pp. 50-52), numind asta "bariere omenești" pe care adventiștii le-au pus înaintea noilor membri (p. 50). El citează o afirmație unde Ellen White sfătuiește împotriva excluderii din biserică a oamenilor care pot cădea în lupta lor cu tutunul, dar care arată o dorință de reformă (p. 51) (124). Hayden crede că asta înseamnă că oamenii care nu

au biruit încă fumatul ar trebui ca atare să fie primiți în frățietate de la început. Însă următoarele afirmații ale Ellenei White oferă un sfat foarte diferit cu privire la acceptarea inițială a celor ce folosesc tutun în rândurile membrilor bisericii:

"Victimele băuturilor tari și ale tutunului sunt corupți în trup, în suflet, în duh. Astfel de oameni nu ar trebui să fie primiți în biserică atâta vreme cât nu oferă dovada că ei sunt cu adevărat convertiți, că simt nevoia credinței care lucrează în dragoste și curăță sufletul. Adevărul lui Dumnezeu va curăți pe credinciosul adevărat. Acela care este convertit deplin va abandona orice obicei și apetit care întinează. Printr-o totală abținere el va învinge dorința sa după plăceri distrugătoare de sănătate" (125).

"Noi nu primim în biserică pe cei ce folosesc alcoolul sau tutunul. Nu putem admite astfel de persoane. Dar putem încerca să le ajutăm să învingă" (126).

Dietă și îmbrăcăminte

Aici Hayden prezintă un sfat foarte potrivit și echilibrat privitor la chestiunile de stil de viață unde unii adventiști conservatori au mers dincolo de sfatul Inspirației. Din nefericire, cu mult înainte de a ajunge la aceste paragrafe din cartea lui Hayden, adventiștii conservatori, care altfel ar fi putut beneficia din gândurile sale referitoare la aceste probleme, probabil au închis cartea netrecând mai departe din pricina teologiei mântuirii nescripturistice prezentate.

Hayden descrie cu acuratețe anumite aspecte ale modului de îmbrăcăminte și ale dietei pe care unii din adventism nu le-au luat în considerare în totalitatea sfatului Ellenei White și/sau s-au dus cu totul dincolo de acest sfat, în urmarea unui stil de viață și mai strict (pp. 39-47, 89-91). Este cu adevărat un aspect nefericit acela că strădaniile adventiștilor adepți ai reformei au fost întunecate de un astfel de extremism. Protestul lui Hayden împotriva unui astfel de dezechilibru este unul față de care toți cercetătorii atenți ai Inspirației își pot exprima adeziunea în siguranță.

Însă chiar și în aceste aspecte Hayden continuă să încețoșeze claritatea unor sfaturi fără echivoc inspirate. O distorsiune țipătoare a Bibliei are loc de două ori cu referire la acest subiect, atunci când Hayden pretinde că această concentrare a adventiștilor asupra standardelor comportamentului exterior violează spiritul versetului care spune: "Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Sam. 16:7) (pp. 20, 53). Însă Biblia este absolut clară evidențind ceea ce urmărea Samuel în examinarea fiilor lui Iese, iar acest lucru nu are nimic de-a face cu standardele puse de Dumnezeu privitoare la comportamentul nostru exterior:

"Dar Domnul i-a spus lui Samuel: Nu te uita la înfățișarea și la înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Sam. 16:7).

Cu alte cuvinte greșala lui Samuel atunci când l-a examinat pe Eliab considerându-l a fi cel uns de Domnul a avut de-a face cu atracția sa fizică, și nu cu ascultarea anumitor standarde de stil de viață.

În timp ce Hayden admite faptul că reforma sănătății este brațul drept al celei de-a treia solii îngerești (p. 98) (127), el scrie apoi: "Totuși vă rog să observați că nu este mesajul însuși acesta [reforma sănătății], ci doar deschide ușile pentru prezentarea adevăratului mesaj/solie – a treia solie îngerească. Iar solia este referitoare nu la ceea ce mănânci, ci la putere mântuitoare a lui Isus Hristos experimentată în viață prin credință" (p. 98).

Aici vedem din nou efectul nescripturalității care desparte pe Hristos, pe de-o parte și doctrina și stilul de viață pe de altă parte. Brațul drept nu este trupul întreg, ci foarte sigur doar o parte a sa. Și care ar fi diferența între "puterea mântuitoare a lui Isus Hristos experimentată în viață prin credință" și practica prin credință a principiilor unei bune sănătăți, inclusiv dieta? Aceste distincții, deși populare chiar acum în adventismul contemporan, sunt în realitate chiar neserioase. Ellen White este cât se poate de clară spunând că reforma sănătății este doar o parte a Evangheliei, și nu doar rezultatul acesteia: "Atunci când este prezentată temperanța ca o parte a Evangheliei, mulți vor vedea nevoia lor de reformă" (128).

"Domnul a dat instruire ca Evanghelia să fie dusă mai departe; iar Evanghelia include reforma sănătății în toate fazele ei" (129).

Hayden distorsionează din nou Scriptura prin referința către Romani 14, text despre care el pretinde că este violat de adventiștii zeloși care solicită biserica spre un standard mai înalt în materie de dietă și sănătate (pp. 88-89). Greșește cu totul atunci când spune: "Noi adventiștii nu ne simțim prea bine în față acestui pasaj" (p. 89). Din partea noastră trebuie spus că ceea ce ne face pe noi să nu ne simțim prea bine este de fapt distorsiunea acestui pasaj. Pavel nu vorbește aici despre doctrina biblică a sănătății, ci de aceia care impuneau legea ceremonială iudaică asupra neamurilor. La acest lucru se face referire atunci când se spune că: "Unul socotește o zi mai presus decât alta; pentru altul toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui" (Rom. 14:5). Dacă Hayden este pregătit să meargă dincolo de aspectele ceremoniale și să aplice acest pasaj adevăratei reforme a sănătății, ce mai putem spune despre aceia care aplică versetul 5 distincției între sabbat și duminică? Hayden calcă aici pe un tărâm foarte primejdios, indiferent dacă își dă seama sau nu.

Un alt pasaj deturnat de la sensul lui de către Hayden este referința sa la refuzul lui Petru de a mânca cu neamurile pentru a nu-i jigni pe evrei (Gal. 2:11-14), pretinzând că muștrarea lui Pavel la adresa lui Petru în acest context îi spune lui [Hayden] că ar trebui să meargă înainte și să mănânce brânză la o adunare de corturi fără a se îngrijora dacă cumva vreunii s-ar simți ofențați [de consumul acestui tip de aliment, n.tr.] (pp. 97-8). În propriile sale cuvinte: "Uneori mințile adventiste care sunt cimentate în extremism trebuie să fie detonate cu o mărturie radicală de calibrul uneia care i-ar ofensa" (p. 98). Aici vedem din nou încurcate capra cu varza. În timp ce Hayden observă pe bună dreptate faptul că unii adventiști merg la extreme în apărarea abstenenței lor de la produsele animale (pp. 90-91, 96-97), Ellen White spune clar că va veni timpul când renunțarea la ele va fi necesară (130). Cu siguranță că proliferarea bolilor în animale din momentul de față indică faptul că acum a sosit acel ceas mai mult decât oricând în trecut. Renunțarea la produsele animale nu ar trebui să divizeze bisericile, fără discuții, dar este totuși o perspectivă pe care Inspirația ne-o indică pe măsură ce ne apropiem de sfârșit. Nu același lucru poate fi spus, evident, despre refuzul lui Petru de a participa la părășie cu neamurile. Gestul lui Petru amenința să întoarcă biserica înapoi. Parcurgerea fazelor reformei sănătății, atunci când aceasta este făcută cum trebuie, va împinge biserica spre înainte.

În timp ce Hayden are dreptate atunci când o citează referințele Ellenei White care avertizează asupra insistării extreme pe problemele de dietă (pp. 89, 93) (131), pasiunea sa de a face din chestiunile de stil de viață ceva discreționar îl face să piardă cele mai puternice

sfaturi ale Ellenei White pe teme cum ar fi consumul cărnii. Cum se face că, spre exemplu, Hayden nu citează pasaje cum sunt cele de mai jos?

"Între cei care așteaptă venirea Domnului se va renunța în cele din urmă la consumul de carne; carnea va înceta să mai fie o parte a dietei lor" (132).

"Chiar dacă nu facem din consumul de carne un test, chiar dacă nu forțăm pe nimeni să renunțe la folosirea ei, totuși este datoria noastră de a cere ca nici un slujbaș al conferințelor să nu privească cu ușurățate sau să se opună soliei reformei în acest aspect" (133).

"Oare este posibil să avem încredere în slujbașii care, la mesele unde se servește carne, se unesc cu cei ce o consumă?" (134).

"Fie ca nici unul dintre slujbașii noștri să nu ofere răul exemplu de a mânca alimente de carne" (135).

"Mulți care acum sunt doar pe jumătate convertiți asupra problemei consumului de carne se vor depărta de poporul lui Dumnezeu fără a mai merge alături de ei" (136).

Lipsa echilibrului din abordarea lui Hayden este văzută în repetatele sale avertizări împotriva evidențierii în exces a chestiunilor de dietă, până la aproape totala neglijare de a-i avertiza pe cei care cred că dieta lor nu afectează umblarea lor cu Dumnezeu. Încă o dată se poate percepe faptul că Hayden, din cauza experienței sale trecute negative cu adventiștii conservatori, vede nevoile și provocările bisericii cel mai mult prin lentilele propriei sale experiențe din trecut, chiar dacă problema lipsei de strictețe și neglijenței oferă toate dovezile existenței unui pericol mai mare în biserica contemporană.

Alte chestiuni

Poți fi uimit cum Satana ne face să ignorăm aspectele temporale exact la vremea celei mai mari relevanțe a lor. În ciuda faptului că evenimentele lumii oferă mai multe dovezi acum decât oricând arătând spre iminenta revenire a lui Isus, Hayden este convins că adventiștii sunt loviți de o "mentalitate a timpului de criză" [care îi face să se gândească numai la vremea crizei finale, n.tr.] care se presupune a "eroda biserica noastră asemeni valurilor neliniștite ale oceanului" (p. 105).

Fără a lua în seamă faptul că în multe biserici adventiste nord-americane trec perioade de luni și chiar ani de zile fără a se auzi o predică despre evenimentele zilelor de pe urmă, Hayden pare să se concentreze asupra speculațiilor profetice, "a citi câte ceva apocaliptic în fiecare bucațică de știre" este marea problemă a bisericii (pp. 105, 106). Hayden pare să nu ia aminte la unica accelerație a împlinirilor apocaliptice din știrile de la momentul de față. Dacă este așa, atunci lumea ia seama la asta. Revistele de știință ale lumii și lumești au menționat nu demult volumul neobișnuit de dezastre naturale care au loc (137). Predicția Ellenei White cu privire la bolile din animale cu o rată de creștere mărită nu mai este demult împlinită doar în cazuri izolate (138). Armonia între catolici și protestanți, despre care altădată nici nu se putea vorbi, este acum la ordinea zilei. Cum se face că Hayden pare să nu acorde nici o atenție posibilității ca această concentrare a adventiștilor conservatori asupra profeției evenimentelor zilelor din urmă să se datoreze nu paranoiei, ci simplei conștiințe a realității?

Credincios paradigmei sale de a face din țânțar armăsar, adică de a vedea în mușuroaiele extremismului conservator niște munți de crize pentru biserică, Hayden nu poate neglija reamintirea acelor "fanatice elemente din jurul nostru care din timp în timp încearcă să prezică datele la care anumite evenimente ale sfârșitului vor avea loc" (p. 105). Cu siguranță

că Hayden are dreptate atunci când condamnă o astfel de activitate. Însă un astfel de fanatism nu a fost niciodată mai mult decât un minor semnal luminos pe ecranul radarului adventismului modern; vasta majoritate, chiar și în mijlocul celor mai înverșunați conservatori respingând astfel de speculații. Încă o dată realizăm faptul că Hayden vorbește mai mult din universul limitat al experienței lui personale decât dintr-un sondaj obiectiv asupra condițiilor în care se află biserica contemporană.

Hayden scrie despre felul în care adventiștii de-a lungul istoriei noastre au văzut/interpretat evenimentele de la Războiul Civil la Y2K [virusul calculatoarelor în anul 2000, n.tr.] ca semne ale sfârșitului (p. 105), părând a vedea aici o obsesie nesănătoasă (pp. 105-106). El pare să nu înțeleagă că suita de crize mondiale care se accelerează și pe care el le notează ca având loc de-a lungul istoriei advente au devenit din ce în ce mai acute, fără nici un indiciu care să anunțe o anumită relaxare a tensiunii sau o îmbunătățire a condițiilor acestei lumi. În altă parte el scrie disprețuitor despre "toate chestiile astea cu sfârșitul" (p. 116), părând a crede că toate acestea vor trece.

Hayden are dreptate atunci când contracarează comportamentul prostesc al unor adventiști care, spre exemplu, au neglijat să facă economii pentru vremea când urmau să iasă la pensie, având credința că Domnul va veni imediat (p. 106). Partea pe care el nu reușește să o înțeleagă este aceea că în momentul în care adventiștii recunosc ultimul factor determinant al declanșării adventului – pregătirea spirituală a sfinților lui Dumnezeu (2 Pet. 3:10-14; 1 Ioan 3:2-3; Apoc. 14:5) – speculațiile nesănătoase cu privire la evenimentele viitoare sunt evitate, din moment ce este înțeles faptul că Dumnezeu nu așteaptă atât de mult schimbarea stării lumii cât a bisericii. O înțeleaptă pregătire pentru viitor este necesară în ciuda creșterii semnelor sfârșitului la nivel global, pentru că noi trebuie să avem în minte posibilitatea ca nepregătirea bisericii să producă încă întârziere. În cuvintele Ellenei White: "Atunci când caracterul lui Hristos va fi reprodus desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni cerându-i ca fiind ai Săi" (139). Da din moment ce teologia lui Hayden respinge adevărul Biblic, el nu poate să aprecieze echilibrul adecvat între pregătirea lumii și pregătirea bisericii în anticiparea pe care o avem față de timpul sfârșitului.

Hayden petrece un timp asupra subiectului viețuirii la oraș vs. viețuirea la țară (pp. 106-107, 114-115). Aici ne prezintă încă o dată câteva puncte bune, reamintindu-ne că mulți au stat de partea adevărului în circumstanțe nu tocmai ideale (pp. 107, 114). Dar din nou se deschide și față de neînțelegere atunci când înaintează întrebări sarcastice ca aceasta: "Cum vom putea noi oare să fim martori dacă vom fi ascunși în văgăunile pustietății timpului sfârșitului?" (p. 107). Ne putem întreba cum se relaționează față de afirmații ale Ellenei White ca cea de mai jos:

"În orașe se va face lucrarea din avanposturi. Spune mesagerul lui Dumnezeu 'Oare orașele să nu fie avertizate? Ba da, dar nu de către oamenii lui Dumnezeu locuind în ele, ci de cei care le vor vizita, pentru a le da avertizarea asupra celor ce vor veni peste pământ'" (140). Sfatul Ellenei White recunoaște, bineînțeles, că în timp ce trăirea la țară este ideală, ea nu este posibilă pentru toți, motiv pentru care ea scrie despre nevoia de a-i ține pe tinerii noștri „cât mai departe posibil” contaminarea vieții din orașe (141). Această afirmație recunoaște că ceea ce este posibil pentru unii poate să nu fie întotdeauna posibil pentru alții. Mai mult decât atât, ea prezintă următorul sfat privitor la ceea ce va trebui să facă poporul lui Dumnezeu atunci când icoana fiarei va fi impusă:

"După cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost semnul fugii pentru creștinii evrei, tot la fel implicarea puterii din partea națiunii noastre în decretul care va

impune sabatul papal va fi o avertizare pentru noi. Atunci va fi timpul de părăsire a marilor orașe, de pregătire pentru părăsirea celor mai mici pentru retragerea în case așezate în locuri izolate în munți" (142).

Cu alte cuvinte, în timp ce cât mai mulți dintre noi cu puțință vor trebui să-și găsească locuri de locuit la țară, afirmația de mai sus recunoaște că vor fi mulți care nu vor fi în stare să facă asta, și astfel pentru ei legea națională duminicală va fi semnul final de părăsire a marilor orașe.

Hayden nu greșește atunci când îi avertizează pe adventiștii conservatori împotriva extremismului în această privință, dar atâta vreme cât nu așează diferitele aspecte ale sfatului inspirat cap la cap în scrierile sale, se va lăsa descoperit în fața unei nedorite neînțelegerii. Încă o dată ar trebui să notăm că grupul din biserica noastră căruia i se adresează direct mari părți ale cărții sale sunt bine puși la punct cu scrierile Ellenei White. Dacă Hayden dorește să distrugă ceea ce el crede că sunt greșite înțelegeri bazate pe anumite sfaturi ale Ellenei White, este imperativ ca el să abordeze aceste sfaturi direct și să pună alături de ele acele pasaje inspirate despre care el crede că oferă un echilibru și descoperă armonia întregului.

AM amintit înainte referința lui Hayden la așa-numitul studiu Valuegenesis study care se ocupă cu opiniile tineretului adventist (pp. 124-125). Este însă dincolo de scopul acestui răspuns să se facă acum o examinare în amănunțime a studiului amintit. Însă ceea ce ar trebui să tulbure pe oricare adventist credincios este următorul comentariu al lui Hayden, relativ la afirmația studiului Valuegenesis study potrivit căreia standardele noastre tradiționale/istorice referitoare la bijuterii și distracție "nu vor rezista în viitorul apropiat al bisericii" datorită presupusei respingeri venite din partea acestor tineri adventiști (p. 125):

"Dacă ne continuăm discursul acesta tare și poziția neclintită față de chestiunile mai puțin definite moral ca bijuteriile, dictarea tinerilor noștri a felurilor de muzică pe care să le asculte, și condamnarea participării lor la acțiuni ca dansul sau mersul la teatru, atunci ne putem aștepta să îi vedem în continuare părăsind biserica, mulți dintre ei fără să se mai întoarcă vreodată" (p. 125).

Câteva observații sunt prezentate la rând: În primul rând, oare ce fel de indispoziție tragică a venit asupra scumpei noastre biserici până acolo încât să sfătuim înlăturarea standardelor pentru că ele nu mai sunt populare? Oare ni-i putem imagina cu adevărat pe Ieremia, Ioan Botezătorul, Isus sau apostolul Pavel făcând sondaje pentru a vedea ce aspecte ale stilului de viață vor considera oamenii că sunt mia importante? În al doilea rând, rezultatele sondajelor sunt adesea extrem de subiective, pe care nu te poți baza, și înclinate spre o rapidă schimbare, după cum foști președinți americani ca Thomas Dewey și Michael Dukakis pot certifica. În al treilea rând, sondajele religioase în special au un factor intrinsec de nesiguranță care merge dincolo de problemele tuturor celorlalte sondaje. Din propriile mele observații, răspunsurile la astfel de sondaje sunt marcate de o varietate de motive care ies adesea la suprafață atunci când vorbești cu cei chestionați. Unii tineri vor da anumite răspunsuri pentru că ei știu că trebuie să le dea pe cele "bune"; alții vor indica spre răspunsurile greșite ca să spargă fața celor din poziții de autoritate; în timp ce alții pot bifa în grabă răspunsurile fără prea multă analiză a minții, o minte grăbite de sute de alte priorități pe care ei le găsesc mult mai presante în acel moment.

Astfel, atât din motive de credincioșie spirituală, dar și de acuratețe statistică, sondajele religioase au o valoare dubitabilă. Cu cât este mai bine să dai pur și simplu voie sfatului

inspirat al lui Dumnezeu să hotărască ce trebuie să credem, cum trebuie să trăim, cum să ne educăm tineretul! Iar în ceea ce privește noțiunea lui Hayden potrivit căreia standardele înalte tind să îi îndepărteze pe tineri, și, se crede, că le „vor reduce abilitatea de a aduce noi convertiți în biserică” (p. 125), cum se face că acele comunități religioase cu cele mai înalte standarde de credință și practică – unele dintre ele mult mai severe în anumite aspecte decât cele din adventismul conservator - au crescut în număr de membri în timpul ultimilor 20 de ani, în timp ce cele liberale, mai tolerante, au cunoscut un declin accentuat (143)?

Îngrijorarea lui Hayden cu privire la prea mult accent apocaliptic în biserică nu este doar greșit așezat în această imagine a unei majorități acceptabile și confortabile a adventismului din lumea întâi; dar și eșuează în încercarea de a vedea Cine este sursa reală a acestor accente. Este vorba de Isus Hristos Însuși care i-a sfătuit pe urmașii Săi: "Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie" (Luca 21:28). Încă o dată, dacă vom dobândi acea concentrare hristocentrică pe care Hayden și noi toți o dorim, ar fi cel mai bine să dăm atenție cuvintelor lui Hristos Însuși. Un strigăt care se dovedește a fi departe de frica lui Hayden, cum că se pune prea mult accent pe pregătirea pentru timpul sfârșitului, este adesea repetatul sfat al scriitoarei inspirate: "Am văzut că rămășița nu era pregătită pentru cele ce urmau să vină peste pământ. Proștia [stupidity, n.tr.], ca o letargie părea să se aplece peste mințile celor mai mulți dintre cei ce mărturiseau a crede că noi avem ultima solie. Îngerul care mă însoțea a strigat cu o solemnitate înfricoșătoare 'Fiți gata! Fiți gata! Fiți gata!, căci mânia aprinsă a Domnului va veni în curând. Mânia Sa se va revărsa neamestecată cu har, iar voi nu sunteți gata. Sfâșiați-vă inima, nu haina. O mare lucrare trebuie făcută pentru rămășiță" (144).

În timp ce este numai cinstit să menționăm că Ellen White ne avertizează să nu ne înjugăm pentru "o vreme de necaz mai dinainte" (145), astfel de avertizări sunt prezentate cu o mai mică, foarte mică frecvență față îndemnurile de a aborda cu simț acest subiect și de a chema poporul nostru la o pregătire. Convingerea crește atunci când luăm în seamă tema și sarcina cărții lui Hayden, și anume că prioritățile sale în ceea ce privește accentul spiritual nu sunt cele ale Inspirației.

Concluzie: Zbateri în țărână

Cu ani în urmă George Vandeman a scris o carte numită Sail Your Own Seas [Navigați pe mările voastre, n.tr.], cu un capitol intitulat "Mașini de pompieri și inundații" (146). Deși această carte a fost intenționată unui public non-adventist este destul de grav dacă adventiștii nu au citit-o.

În acest capitol Vandeman reamintește de cartea Scrisorile lui Zgândărilă [acesta este numele cărții în traducerea care circulă în România], de C.S. Lewis, în care un demon numit Zgândărilă dă sfaturi unui demon mai puțin experimentat cu privire la cursele ce se pot întinde ființelor umane.

"'Toată șmecheria', a spus Zgândărilă, 'este să îi facem să alerge cu stingătoarele de foc oricând este vreo inundație.'"

"Adună oamenii în gloată lângă barca ce este aproape scufundată. Când oamenii sunt căldicei și apatici, stârnește-i prin pericolele entuziasmului și emoției. Dacă sunt leneși, atunci vorbește-le despre ipocrizia unei comunități care face lucrare. Dacă sunt cruzi, neîndurători, avertizează-i față de relele sentimentalismului."

"Cu alte cuvinte, fă-i să audă tare și repetat avertismente de care nu au nevoie" (147).

Nici o analogie nu ar fi putut fi mai bună în descrierea obsesiei prezentate de Keavin Hayden atunci când înaintează opiniile sale privitoare la legalism, rigiditate excesivă, paranoia apocaliptică, în mijlocul unei biserici ai cărei cei mai populari predicatori și literatura de bază lovesc cu putere în permanență orice astfel de rele observate. Incisivitatea exagerată a lumii și a indulgențelor sale în această eră a tehnologiei pare să conteze puțin pentru acești oameni. Nici constanta degenerare a lumii și nici impactul crescut asupra bisericii nu beneficiază de un mare interes; Hayden scrie totuși în tonuri grotești despre "biserica noastră orientată spre standarde" (p. 41). Ca și designerii nefericitei Linii Maginot a Franței, Hayden și cei cu o mentalitate asemănătoare persistă în a purta un război trecut, în ciuda amenințării unui dușman mult mai diferit și mai primejdios. Chiar și numai un studiu fugitiv al a scrierilor sacre arată că o conformare lumească a făcut rău poporului lui Dumnezeu cu mult mai des decât extremismul conservator.

Ca multe alte tentative ale sale de convingere, Hayden ia o atitudine liberală pe o varietate de aspecte în timp ce se declară a fi undeva la linia de mijloc (pp. 120, 123). El cere ca biserica să se adapteze la "nevoile individuale și alegerile diferitelor grupuri care alcătuiesc biserica" (p. 126), insistând că liberalii și conservatorii "nu sunt atât de colosal diferiți. ... Doar că au diferite moduri de a ajunge la rezultatul dorit" (p. 123). Încă o dată, așa cum am menționat și mai înainte, el este afectat fie de o incredibilă naivitate cu privire la ce se întâmplă astăzi în biserică, fie caută în mod deliberat toleranță pentru respingerea strigătoare la cer a credințelor fundamentale AZȘ din unele cercuri ale noastre.

Hayden protestează la un moment dat că el nu este un "liberal necugetat" (p. 67). Nu susținem acest fapt. Dacă el ar fi fost un astfel de om atunci cartea sa ar fi fost cu mult mai puțin periculoasă, și nu ar fi fost niciodată aprobată de un comitet adventist de studiu al publicațiilor. Un ins dispus la compromis dar înveșmântat în mantia pseudo-conservatorului este cu mult mai ucigător decât un liberal arogant.

Hayden scrie, așa cum o fac și alții în adventismul contemporan (148), că provocarea curentă a bisericii este găsirea unei linii de mijloc între alternativele liberale și conservatoare între noi, așa după cum Isus a evitat atât tabăra fariseilor, cât și a saducheilor din zilele Sale (p. 123). El scrie, fără nici măcar o afirmație inspirată în sprijinul său, că "tot la fel în zilele noastre vor fi aceia care vor încerca să urmeze un drum ferindu-se atât de gropile conservatorilor, dar și de cele ale liberalilor, pe care lumea îi va arăta în cele din urmă ca 'cei ce tulbură Israelul'" (p. 123).

Însă Inspirația nu descrie pe credincioșii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului în astfel de termeni. Mult mai sigur este faptul că va apărea diviziune în biserică în zilele din urmă, după cum citim:

"Diviziuni vor apărea în biserică. Două partide se vor evidenția. Grâul și neghina vor crește împreună pentru seceriș" (149).

De menționat că scriitoarea nu descrie aici două tabere în biserică la vremea sfârșitului ca fiind două extreme la fel de indezirabile. Mai degrabă ea vorbește despre două tabere care sunt grâu și neghină. Într-un alt pasaj ea scrie mult mai direct indicând existența a două clase la vremea sfârșitului:

"Lupta împotriva legii lui Dumnezeu, care a început în cer, va fi continuată până la vremea sfârșitului. Fiecare om va fi pus la probă. Ascultarea sau neascultarea este problema asupra căreia va trebui să se decidă întreaga lume. Toți vor fi chemați să aleagă între legea lui Dumnezeu și legile oamenilor. Aici va fi trasă lini de demarcare. Nu vor fi decât două clase" (150).

Trebuie să întrebăm: Cum se face că, în avertizările lor pentru biserica din zilele de pe urmă, atât Scriptura, dar și Ellen White sunt atât de lipsite de obsesia legalistă în adventismul contemporan? Atât Scriptura, dar și Ellen White sunt conștiente de problema legalismului; Pavel scrie despre cei care caută să fie mântuiți prin "faptele legii" (Rom. 3:20,28; Gal. 2:16; Efes. 2:8-9), iar Ellen White a scris despre cei care predică legea până devin "uscați ca dealurile din Ghilboa" (151). Ea mai scrie într-un alt loc despre modul în care papalitatea face apel la "două clase ale omenirii, incluzând aproape întreaga lume – cei care sunt mântuiți prin propriile lor merite, și cei care sunt mântuiți în păcatele lor" (152). De ce, în scrierile ei, dar și în Biblie, se acordă o mai mare atenție ultimei probleme, în timp ce atât de mulți adventiști contemporani acordă cu mult mai multă atenție primului aspect? Niciodată Scriptura și nici Ellen White nu descriu principala problemă a a credincioșilor declarați din vremea sfârșitului ca fiind una a neprihănită prin fapte, a atenției excesive acordate standardelor, sau a predicării seci a legii.

Este adevărat, așa cum arată Hayden, că Ellen White avertizează de fanatismul bisericii la vremea sfârșitului (p. 36) (153). Însă în multe din discuțiile cu privire la biserica din zilele din urmă, ea nu menționează niciodată acest lucru ca o provocare majoră. De mult mai multe ori a vorbeste despre "cei care au cedat pas cu pas cererilor lumești și s-au conformat obiceiurilor lumești" (154), despre cei "cărora nu le pasă și [sunt] indiferenți" (155), despre cei care nu "doresc să ia o poziție curajoasă și statornică pentru adevăr" (156), despre cei care "nu au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, ... unindu-se cu lumea și împărtășind spiritul ei" (157). Încă o dată întrebăm, cum se face că Hayden ignoră aproape complet acest element într-o carte dedicată stilului de viață adventist?

Uimitor, solicitarea lui Hayden cu privire la o poziție de mijloc în peisajul adventismului curent ne aduce aminte de puternicul avertisment al laodiceanului ultimelor zile, care este muștră pentru faptul că este "nici rece, nici în clocot" (Apoc. 3:15). Cartea sa deplânge faptul că, în privința chestiunilor aflate în discuție, "Prea adesea astfel de probleme ne-au divizat în tabere separate" (p. 25). Însă nu numai Ellen White ne declară că așa ceva se va întâmpla (158), ci chiar Isus Însuși (Mat. 10:34-36). Diviziunile de acest fel sunt întotdeauna sfâșietoare la inimă. Și cer din partea noastră tot spiritul acela cald al Domnului nostru. Însă, în cuvintele profetului: "Este o încercare teribilă, dar cu toate acestea va trebui să aibă loc" (159).

În concluzie, cartea lui Hayden este un document tragic, distructiv, una dintre cele mai rușinoase cărți care s-a editat vreodată la o casă de editură adventistă. Ea lovește chiar în miezul credinței noastre prin negarea desăvârșirii realizată prin puterea Duhului, batjocorind stindardul nostru denominațional, "Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" (Apoc. 14:12). Așa cum a fost notat la început, putem cel puțin să îi mulțumim lui Hayden pentru gestul de a admite candid faptul că negarea acestei doctrine cheie este strâns legată de o abordare mult mai îngăduitoare a chestiunilor legate de stilul de viață. Din nefericire, așa cum am afirmat și mai devreme, autorul eșuează în încercarea de a înțelege că toate aspectele vieții creștine – nu doar cele adventiste – sunt lăsate descoperite

și vulnerabile dacă creștinismul este redus la formulă banală "fă tot ce poți mai bine" între nenumărate altele. Cartea lui Hayden este cea mai clară demonstrație posibilă și răspuns la întrebarea de ce vedem, chiar acum, atât de multe dintre standardele noastre dragi târându-se prin țărână.

În articolul său recent din Review, Hayden citează câteva referințe ale Ellenei White care neagă faptul că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar fi Babilonul (160). Într-un spirit curajos afirm și eu caracterul deplin adevărat și permanent al acestor afirmații inspirate. Din nefericire, abordarea teologiei și standardelor găsită în scrierile lui Hayden este motivul cheie pentru care atât de mulți adventiști credincioși sunt chiar acum atrași de ispita de a numi biserica drept Babilon. Cu siguranță că această ispită trebuie combătută, apostazia prezentă nu a fost numai prezisă, ci își va și găsi eșecul final în rândurile dragii noastre biserici (161). Disperarea și îmbolnăvirea inimii celor credincioși vor fi mult mai ușor atenuate dacă astfel de cărți și teologii ar primi musturarea și interdicția pe care le merită din partea celor aflați în poziții responsabile.

Încheiem cu următoarele predicții inspirate ale conflictului prezent, și cu speranța pe care o oferă de-a lungul bătăliei pe care o purtăm acum:

"În viziune am văzut două armate aflate într-un conflict teribil. O armată era condusă de steaguri care purtau însemnul lumii; cealaltă era condusă de steagul însângerat al Prințului Emanuel. Steag după steag erau lăsate să se târască prin țărână, atunci când companie după companie din armata Domnului se uneau cu dușmanul, și seminție după seminție din rândurile dușmanului se uneau cu poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu."

"Bătălia s-a înverșunat. Biruința alterna când de-o parte, când de alta. Acum soldații crucii au cedat, 'ca un bolnav care cade în leșin' Isaiaș 10:18. Însă această retragere aparentă a fost pentru a câștiga o poziție mult mai avantajoasă. S-au auzit strigăte de bucurie. S-a înălțat o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu, iar glasurile îngerilor s-au unit în cântare pe măsură ce soldații lui Hristos înfingeau steagurile pe meterezele fortărețelor până atunci ocupate de dușmanul" (162).

Endnotes

Woodrow W. Whidden II, *Ellen White on the Humanity of Christ* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Assn, 1997), p. 80.

Keavin Hayden, *Saving Blood: How you can have the power of God's grace in your life* (Boise, ID: Pacific Press Publishing Assn, 2000), pp. 143-157.

See Martin Weber, *Who's Got the Truth? Making sense out of five different Adventist gospels* (Silver Spring, MD: Home Study International Press, 1994), pp. 169-186,199; Morris L. Venden, *Never Without An Intercessor: The Good News About the Judgment* (Boise, ID: Pacific Press Publishing Assn, 1996), p. 102; George R. Knight, *The Pharisee's Guide to Perfect Holiness: A study of sin and salvation* (Boise, ID: Pacific Press Publishing Assn, 1992), pp. 190-191,195; Marvin Moore, *Conquering the Dragon Within: God's Provision for Assurance and Victory in the End Time* (Boise, ID: Pacific Press Publishing Assn, 1995), pp. 15-17.

Hayden, "My Journey to Graceland," *Adventist Review*, March 15, 2001, p. 11.

Ibid, pp. 12-13.

Ellen G. White, *Testimonies*, vol. 5, p. 305.

_____, *Steps to Christ*, p. 23..

_____, *Selected Messages*, vol. 1, p. 331.

_____, *Youth's Instructor*, Oct. 21, 1897.

_____, Our High Calling, p. 212 (toate italicele din aceste citate și altele semnate de Ellen White aparțin autorului).

_____, Christ's Object Lessons, p. 360.

_____, Steps to Christ, p. 63.

_____, Sanctified Life, p. 11.

_____, Messages to Young People, p. 35.

_____, Desire of Ages, p. 300.

_____, Selected Messages, vol. 1, p. 331.

_____, Youth's Instructor, Oct. 21, 1897.

_____, Christ's Object Lessons, pp. 310-312.

_____, Selected Messages, vol. 1, p. 367.

_____, SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1092.

_____, Christ's Object Lessons, p. 69.

_____, Desire of Ages, p. 664.

_____, In Heavenly Places, p. 160.

_____, Evangelism, p. 385.

_____, Review and Herald, March 15, 1906.

Ibid, April 1, 1902.

_____, Selected Messages, vol. 3, p. 360.

_____, SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1092; Selected Messages, vol. 1, p. 367.

_____, Our High Calling, p. 212; Christ's Object Lessons, p. 360.

_____, Review and Herald, March 15, 1887.

_____, The Great Controversy, p. 636.

_____, Desire of Ages, p. 468.

_____, The Great Controversy, p. 469.

Ibid, p. 425.

_____, Testimonies, vol. 4, p. 520; see also In Heavenly Places, p. 186.

_____, Selected Messages, vol. 1, p. 367.

_____, This Day With God, p. 151.

_____, In Heavenly Places, p. 34.

_____, Sons and Daughters of God, p. 50.

_____, This Day With God, p. 124.

_____, Sons and Daughters of God, p. 227.

_____, Mind, Character, and Personality, vol. 2, p. 636.

_____, Christ's Object Lessons, p. 72.

_____, Testimonies, vol. 6, pp. 400-401.

_____, Early Writings, p. 71.

_____, Pacific Union Recorder, April 29, 1915.

_____, Mount of Blessing, p. 77.

Ibid.

Ibid, p. 76.

_____, Selected Messages, vol. 1, p. 42.

Hayden, Saving Blood, pp. 133-142.

White, Steps to Christ, pp. 62-63.

Ibid, p. 63.

_____, Desire of Ages, p. 762.

_____, Testimonies, vol. 2, p. 549.

Ibid.

Ibid, p. 170.

Ibid, p. 628.

_____, Steps to Christ, pp. 57-58.

Ibid, p. 57.

_____, Review and Herald, Jan. 14, 1904.

Ibid, April 21, 1901.

_____, Selected Messages. vol. 1, p. 42.

_____, Acts of the Apostles, p. 532.

_____, Review and Herald, Nov. 26, 1901.

_____, SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 909.

_____, Christian Service, p. 263.

_____, Manuscript Releases, vol. 2, p. 337.

_____, Selected Messages, vol. 3, p. 196.

Ibid.

_____, Testimonies, vol. 5, pp. 473-474.

_____, The Great Controversy, p. 484.

_____, Testimonies, vol. 5, p. 469.

Ibid, p. 474.

_____, Desire of Ages, p. 311.

_____, Patriarchs and Prophets, p. 421.

_____, Our High Calling, p. 214.

_____, My Life Today, p. 250.

See Roy Adams, "Divided, We Crawl," Adventist Review, February 1995, p. 2; Weber, Who's Got the Truth?, pp. 187-211; Knight, Angry Saints: Tensions and Possibilities in the Adventist Struggle Over Righteousness by Faith (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Assn, 1989), p. 107.

Weber, Who's Got the Truth?, pp.194-201.

White, Evangelism, p. 256.

_____, Early Writings, p. 78.

_____, Testimonies, vol. 5, p. 665.

_____, Selected Messages, vol. 3, p. 32.

_____, Spiritual Gifts, vol. 2, pp. 98-99.

_____, Gospel Workers, p. 302.

_____, Evangelism, p. 257.

"The role of the Ellen G. White Writings in doctrinal matters," Adventist Review, Sept. 4, 1980, p. 15.

Reinder Bruinsma, "Adventists & Catholics: Prophetic Preview or Prejudice?" Spectrum, Summer 1999, pp. 45-52.

Peter Bath, "A Fresh Faith," Adventist Review, March 29, 2001, pp. 4-6.

White, Our High Calling, p. 208.

_____, Desire of Ages, p. 660.

Ibid, p. 390.

_____, Testimonies, vol. 1, p. 158; Signs of the Times, July 1, 1889 (Evangelism 272); Historical Sketches, pp. 123-124.

_____, Review and Herald, March 11, 1890.

_____, Mount of Blessing, p. 124; Counsels to Writers and Editors, pp. 36-37, 39.

_____, Selected Messages, vol. 1, p. 175.

Ibid, vol. 3, p. 412.

- _____, Our High Calling, p. 329.
_____, Education, p. 17.
_____, Steps to Christ, p. 105.
_____, Fundamentals of Christian Education, p. 408.
_____, Gospel Workers, p. 373.
_____, Child Guidance, p. 429.
_____, Mount of Blessing, p. 128.
_____, Prophets and Kings, p. 140.
_____, Patriarchs and Prophets, p. 578.
_____, The Great Controversy, p. 606.
_____, The Upward Look, p. 366.
_____, Mount of Blessing, p. 125-126.
_____, Child Guidance, p. 429.
_____, Mount of Blessing, p. 128.
_____, The Great Controversy, p. 606.
_____, Southern Watchman, May 1, 1906.
_____, The Great Controversy, pp. 275-276.
_____, Testimonies to Ministers, pp. 180-181.
_____, Evangelism, p. 273.
Ibid, p. 137.
_____, Signs of the Times, March 19, 1894.
_____, Selected Messages, vol. 2, pp. 36-38.
G. A. Pritchard, Willow Creek Seeker Services: Evaluating a New Way of Doing Church (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1998), pp. 235-237, 263-287.
White, Selected Messages, vol. 2, p. 36.
_____, Review and Herald, May 21, 1901.
_____, Manuscript Releases, vol. 15, p. 139.
_____, Evangelism, p. 264.
_____, Temperance, p. 166.
_____, Counsels on Health, p. 434.
_____, Testimonies, vol. 7, p. 75.
_____, Medical Ministry, p. 159.
_____, Counsels on Diet and Foods, pp. 206, 356, 411.
Ibid, pp. 466, 468.
Ibid, pp. 380-381.
Ibid, p. 401.
Ibid, p. 402.
Ibid, p. 399.
Ibid, p. 382.
See Joseph D'Ageneze, "Why Has Our Weather Gone Wild?" Discover, June 2000, p. 76.
"The Slow, Deadly Spread of Mad Cow Disease," Newsweek, March 12, 2001 (cover story).
White, Christ's Object Lessons, p. 69.
_____, Evangelism, p. 77.
Ibid.
_____, Testimonies, vol. 5, pp. 464-465.
See Dean M. Kelley, Why Conservative Churches Are Growing (New York: Harper & Row, 1982). John Dart, "Mainline Church Strength Shrinks," Los Angeles Times, April 6, 1985, Part 1-A, pp. 1-8; Kenneth L. Woodward, "From Mainline to Sideline," Newsweek, Dec. 22,

1986, pp. 54-56; Woodward, "Dead End for the Mainline?" Newsweek, Aug. 9, 1993, pp. 46-48.

White, Early Writings, p. 119.

_____, Selected Messages, vol. 1, p. 180.

George E. Vandeman, Sail Your Own Seas (Mountain View, CA: Pacific Press Publishing Assn, 1975), pp. 71-77.

Ibid, p. 71.

Ron Halvorsen Sr, "Cities Under Siege," Adventist Review, January 1999, p. 8.

White, Selected Messages, vol. 2, p. 114.

_____, Desire of Ages, p. 763.

_____, Review and Herald, March 11, 1890.

_____, The Great Controversy, p. 572.

_____, Gospel Workers, p. 316; see also Selected Messages, vol. 2, p. 28.

_____, Testimonies, vol. 5, p. 81.

_____, Early Writings, p. 271.

Ibid, p. 50.

_____, The Great Controversy, p. 608.

_____, Selected Messages, vol. 2, p. 114.

Ibid, p. 380.

_____, Review and Herald, Oct. 3, 1893, quoted by Hayden, "My Journey to Graceland," Adventist Review, March 15, 2001, p. 12.

_____, Testimonies, vol. 1, p. 100; vol. 4, p. 89; The Great Controversy, p. 608;

Manuscript Releases, vol. 20, p. 320.

_____, Testimonies, vol. 8, p. 41.